

BELANGRIJK

Deze tekst mag gratis gelezen, gedownload en vermenigvuldigd worden.
Wie deze komedie wil opvoeren dient contact op te nemen met [SABAM](#).

KLARA KLODDER

Klara Klodder

Komedie in 3 bedrijven
Van Hilda Vleugels

voor 5 dames, 2 heren, 1 mannelijke figurant
of 4 dames, 3 heren, 1 mannelijke figurant

PERSONAGES

KLARA: Excentrieke, occulte kasteelvrouw

GABRIELLE: 19-jarige dochter van Klara, een “ambetant joenk” (=vervelend joch)

AXELLE: Zus van Klara. Zuurpruim, stijf, deftig.
(*kan door een man gespeeld worden als hij een geloofwaardige damesrol kan neerzetten*)

KOBE: Kapper met vrouwelijke allures (*geen homo*)

ANNELIES: Modepop. Niet al te snugger

PIETER: Computernerd met brilletje

NICOLE: Kordate schooljuffrouw.

WILLEM: mannelijke figurant

DECOR

Antieke woonkamer (in een kasteel). Over het meubilair hangen witte lakens.

Achteraan:

Links: Aan de muur een groot, modern schilderij waarvan het middenvlak niet beschilderd is (zie: schimmenspel)

Rechts: een boekenkast = geheime deur

Vier schildersezels

Links:

Vooraan: deur naar de hal en de logeerkamers

Zetel en salontafeltje

Rechts:

Achteraan: deur naar keuken en privé gedeelte van de kasteelbewoners

Vooraan: kastje waarop opgezette uil (Floris) In het kastje: [ledlampjes](#)

Midden:

Tafel met potten en tubes verf, voddens, penselen, sponsjes en spoelwater.
Enkele stoelen.

Ps. In plaats van op doeken te schilderen, met bureaукlemmen een vel behangpapier op een grote triplex plaat bevestigen en op de achterzijde van het behangpapier schilderen.

1° Bedrijf

(Klara staat aan een schildersezal. Ze schildert en neuriet.)

GABRIELLE: *(op, sluipt tot achter Klara)* BOE! *(Klara schrikt)* Hi, hi, hi! Een grote vlek. Ha, ha, ha! Schilderij om zeep.

KLARA: Hoe dikwijls moet ik het nog zeggen, Gabriëlle. Als ik schilder, moet je me gerust laten.

GABRIELLE: Oeps! Dat is waar. Als mama schildert, wil ze opgaan in haar verheven geklieder.

KLARA: Juist. Dan wil ik niet dat je me stoort. Vooral nu niet. Ik wil nog even transcenderen voor de cursisten er zijn.

GABRIELLE: Ach ja, er komt weer een hoop gefrustreerde kiekens. Nee, dan mag ik niet storen! Wacht, ik zal het goed maken. *(neemt spons uit pot met water en drukt ze uit op de zojuist gemaakte vlek)* Voilà, vlekje weg! Mama is weer happy! *(brede grijns)*

KLARA: *(boos)* Gabri.... *(stokt, haalt diep adem)* Zen... Zen.... Zen...*(maakt een "hummm" geluid zoals een mediterende monnik)*

GABRIELLE: Lap! Daar gaat ze weer! Hé, jukebox! Je plaat blijft hangen! Hé! *(schudt Klara dooreen)*

KLARA: Laat me met rust, Gabriëlle. Asjeblieft!

GABRIELLE: Ik heb het koud. Mag ik dat schilderij niet opstoken? 't Is nu toch verkloot.

KLARA: Nee, ik kan het nog overschilderen.

GABRIELLE: Wat heb je daar aan? Het trekt op niets.

KLARA: Kunst is subjectief. Ieder maakt er van wat hij wil.

GABRIELLE: Ok. Dan maak ik er artistiek brandhout van.

(Gabriëlle pakt het schilderij, Klara houdt haar tegen.)

KLARA: Volgende week kopen we brandhout. Vier mensen hebben zich ingeschreven voor de cursus.

GABRIELLE: Vier zotten! Welke normale mens schrijft nu in voor een cursus “therapeutisch schilderen in de rustgevende waardigheid van een authentiek kasteel”.

KLARA: Het geeft een rustpauze in hun hoofd. Net wat ze nodig hebben in deze hectische tijd.

GABRIELLE: Hectisch? Ik verveel me dood. Ik wil naar de cinema.

KLARA: Dat is geen plaats voor jonge freules.

GABRIELLE: Ik ben geen freule. Ik ben een ambetant jong, zeg jij altijd.

KLARA: Je bent van adellijke bloede en behoort jezelf daarnaar te gedragen. Dat ben je tegenover je status verplicht.

GABRIELLE: Status. Pft! Als ik gekakt heb, moet ik ook mijn gat afkuisen, hoor.

KLARA: Gabrielle!

AXELLE: *(op met papiertje in de hand)* Wat moet dat betekenen?

KLARA: Kan je niet lezen?

AXELLE: "Gelieve de voordeur open te doen als er gebeld wordt." Wat wil dat zeggen?

KLARA: Daar moet ik toch geen tekeningetje van maken, hè?

GABRIELLE: Zeg alsjeblieft nee, tante Axelle, of ze maakt er een schilderij van.

AXELLE: *(tot Klara)* Ik ben de butler niet!

(Gabriëlle gaat naar de opgezette uil - aait hem – fezelt tegen hem)

KLARA: Nee. Een butler kunnen we ons niet meer veroorloven. Maar met of zonder geld, noblesse oblige. Ik wil mijn cursisten met de nodige egards ontvangen. Daarvoor heb ik je hulp gevraagd. Te veel gevraagd? Madame?

AXELLE: Ik moet de gastenkamers klaar maken en voor het eten zorgen. Moet ik nu nog butler spelen ook?

KLARA: Kalm, Axelle! *(geeft boek)* Hier. "De bron van ontspanning en vitaliteit". Moet je straks maar eens lezen.

AXELLE: Je kunt de pot op met je bronnen.

(De bel gaat. Axelle blijft koppig staan.)

GABRIELLE: *(neemt Floris in haar armen, declameert)*

Wie reageert op de bel

Is het mama of tante Axelle

(De bel gaat)

KLARA: *(Poeslief)* Doe alsjeblieft open, Axelle. Ik moet mijn borstels nog uitspoelen, anders droogt de verf op en moet ik er nieuwe kopen. En ons budget is al zo krap. *(Axelle morrend af via inkomdeur)* Zeg dat ze de koffers in de hal mogen laten staan. *(tot Gabriëlle)* En jij! Ga iets anders aantrekken. Wat je nu aan hebt, betaamt niet voor een freule.

GABRIELLE: Mijn galakleed ligt in de was.

KLARA: Doe een jurk aan. Een jurk is altijd deftig.

GABRIELLE: Ok, een jurk is altijd deftig. *(af naar woonvertrekken)*

(Pieter op met laptop, gevolgd door Axelle)

KLARA: Welkom, meneer...

PIETER: Zeg maar Pieter.

KLARA: Welkom, Pieter. *(schudt hand)* Ik ben Klara, de gastvrouw.

PIETER: Aangenaam.

KLARA: Neem je de jas van mijnheer even aan, Axelle?

AXELLE: De kapstok staat in de gang.

KLARA: Juist. 't Is aan die kapstok dat je de jas van mijnheer mag ophangen.

AXELLE: Kan jij dat niet?

KLARA: Ik wil mijnheer verwelkomen.

AXELLE: Je hebt al welkom gezegd.

PIETER: Laat maar, madame, ik doe het zelf wel. *(af via inkomdeur)*

KLARA: *(sist)* Werk nu toch eens mee!

AXELLE: Hier staat: "Gelieve de deur open te doen als er gebeld wordt." en niet "Gelieve de jassen van de gasten aan de kapstok te hangen".

PIETER: *(op met laptop)* By the way, hebben jullie WiFi? Morgen gaan we met de Tovenaarsgilde het Moerasmonster afmaken. Dat gevecht wil ik voor geen geld missen. Trouwens, ze hebben mijn "skills" nodig. *(Klara en Axelle kijken beduusd)* Jullie kennen World of Warcraft niet?... Maar jullie hebben wel WiFi, toch?... Never mind. Ik tap wel ergens

een draadloos verbindinkje af. Er zijn altijd wel stommeriken die hun firewall laten open staan.

KLARA: Wifi? Firewall? Ik begrijp het niet helemaal, maar als het je enigszins kan geruststellen, wij hebben geen hond en we zijn verzekerd tegen brand.

(De bel gaat. Axelle blijft staan, gaat na bliksemende blik van Klara toch de deur openen)

KLARA: Heb je al eens geschilderd, Pieter?

PIETER: Ja, een paar avatars met Paint. Ze zijn al tentoongesteld.

KLARA: O ja? Waar?

PIETER: In het museum van Second Life.

KLARA: Dan wil ik jouw werken wel eens gaan bekijken. Waar vind ik dat museum?

PIETER: op [http dubbelpunt slash slash second life dot com](http://dubbelpunt.slash.slash.second.life.dot.com).

(Axelle en Kobe op)

AXELLE: *(zichtbaar gecharmeerd door Kobe's verschijning)* De jas van deze knappe heer hangt aan de kapstok, mevrouw. Zou je me nu even willen verontschuldigen? Mijn plebejisch orgaan dient geledigd. *(zwoel tot Kobe)* Ik kom later wel kennismaken. *(af)*

KLARA: Axelle! Axelle alsjeblief! *(loopt Axelle na, af)*

PIETER: Hoi! Ook een cursist? Ook een newbie?

KOBE: Oh wat zeg jij dat schattig! Njoewbie.... Nee darling, ik ben geen njoewbie. Ik werk alle dagen met verf.

PIETER: Ik heb alleen nog maar met Paint en Paintbrush geschilderd. En jij?

KOBE: Met l'Oreal en Schwarzkopf. 't Ziet er hier maar belabberd uit. Ik verwachtte hier op zijn minst een paar Louis Quinze zeteltjes.

PIETER: Ja, nogal spooky hier, hè? Zoals in "Alone in the Dark" waar je met een lantaarn door de gangen loopt. Je ziet de schaduwen van de monsters. Ze wachten tot de olie van je lantaarn op is om je te kunnen vermorzelen. Dan sputtert het pitje van je olielamp. Je hoort geschuifel, gegrom en tandengeknars. En plots...

GABRIELLE: *(op via privédeur. Draagt extreem korte jurk met diepe décolleté)* BOE! *(Kobe en Pieter schrikken)* Olala! Geen gerust geweten, mannen? Wat hebben jullie gedaan? Mijn moeder gevild? Mijn tante opgegeten? Of met verf gesmost? Want dat mag je niet doen, hoor. Dan wordt ma Klodder heel boos.

(de bel gaat) Allee, daar is het volgende slachtoffer.

PIETER: S.s.slachtoffer?

GABRIELLE: Wist je dat nog niet? Mijn moeder is een achterachterkleindochter van Dracula. Ze schildert graag met bloed...-rode verf. Daar wordt ze zo zen van.

KOBE: Wie ben jij?

GABRIELLE: Ik ben Gabriëlle, het ambetant jong van de familie. En jij?

KOBE: Kobe, de knappe gast van de familie.

GABRIELLE: *(tot Pieter)* En jij?

PIETER: Pieter, de nerd van de familie.

(Klara en Annelies op. Annelies neemt in de deuropening een glamour pose aan.)

KLARA: Sorry dat je zo lang moest wachten, juffrouw. Mijn butler, ... mijn zuster, bedoel ik, wou...euh.. kon de deur niet... Gabriëlle! Wat heb jij aan!

GABRIELLE: Een jurk, hè moeder. Een jurk is altijd deftig.

KLARA: Doe dat uit!

GABRIELLE: Ok.

(Op de tonen van sensuele muziek zet Gabriëlle een stripteasedans in. Begeesterd klappen Pieter en Kobe ritmisch in de handen. Annelies geeft haar sterallure op omdat niemand naar haar kijkt. Klara grist een wit laken van het meubilair en gooit het over Gabriëlle.)

GABRIELLE: *(met spookstem)* Hoe hoe hoe! Ik ben het spook van dit kasteel. Hoeoeoeoe! Ik bewaak dit stom kasteel. Als hier een vreemde binnenkomt, dood ik hem! Hoe hoe hoe. *(grijpt Annelies bij de keel, Annelies krijst)*

KLARA: (*intussen na korte meditatie weer kalm*) Zou je zo vriendelijk willen zijn je om te kleden en daarna de koffie te serveren, Gabriëlle darling?

GABRIELLE: (*komt te voorschijn, kijkt Annelies boosaardig aan*) Met melk en suiker?

ANNELIES: Z.z.zwart.

GABRIELLE: Je hebt geluk. Die kleur hebben we nog. (*fladdert af*)

KLARA: Neem het mijn dochter niet kwalijk. Jaren geleden heeft ze een trauma opgelopen. Maar ze is ongevaarlijk, hoor. (*de bel gaat*) Ah! Daar is de laatste cursist. (*af*)

ANNELIES: Daar ging mijn glamour entree. En ik had nog zo geoefend.

KOBE: Huh?

ANNELIES: Ja, in een kasteel ga je toch niet binnen. Daar schrijd je binnen.

KOBE: Natuurlijk! En de grande reverence, die heb je toch ook ingestudeerd? Want 't zou kunnen dat straks de koning van Frankrijk op bezoek komt.

ANNELIES: (*Slaakt verrast kreetje*) Komt de koning van Frankrijk?

KOBE: Misschien. 't Zou kunnen dat hij liever in zijn sarcofaag blijft liggen.

ANNELIES: Ja, die mannen hebben over 't algemeen nogal comfortabele meubeltjes, hè. Die kopen niet bij de Ikea.

(*Klara en Nicole op*)

NICOLE: Mag ik hier foto's maken, madame? Voor de kindjes van mijn klas. Ik heb ze verteld dat ik op een écht kasteel ga overnachten. Ze denken dat ik in het kasteel van Doornroosje ga logeren en willen ze weten hoe een kasteel er van binnen uitziet.

KOBE: Oeps! Dat wordt een desillusie voor die kindertjes.

PIETER: Och, Ze kan ze wat bijwerken met Photoshop.

ANNELIES: Photoshop. Oh ja! Zo'n donkere kamer waar foto's aan de wasdraad hangen.

KOBE: (*voor zich uit*) Sois belle et tais-toi.

KLARA: Je mag foto's maken voor privé doeleinden, maar je mag ze niet publiceren. Dat is een strafbare inbreuk op onze privacy. Kom, we gaan er gezellig bij zitten. Dan licht ik het huishoudreglement toe. De koffie komt zo... hoop ik.

(allen zetten zich, Nicole neemt kiekjes)

Tijdens deze cursus proberen wij de aardse informatie te vergeten. Wij focussen ons op de astrale plek, op de uittreding van de ziel. We laten ons door onze spirituele gids naar een opperste bewustwording leiden. Door te schilderen proberen we de “zen” te bereiken.

(Gabriëlle in jeansbroek en T-shirt op met koffie)

ANNELIES: Wat is “zen”?

PIETER: Wacht, ik zal eens kijken op [www dot Wikipedia dot be](http://www.dotWikipedia.dot.be). *(loopt naar zijn computer, botst daarbij bijna op Gabriëlle)*

GABRIELLE: Zitten! De koffie is klaar. *(Pieter gehoorzaamt)*

KLARA: Zen is een vorm van meditatie die tot verlichting, beheersing, wijsheid en een goed gevoel leidt. In de zen-toestand worden alle tegenstellingen opgelost. Er vindt zelfverwerkelijking plaats. Je leeft vanuit je hart, zonder doel. De essentie is: ongehecht zijn. En dat leren we... *(Inmiddels goot Gabriëlle koffie in een kopje en bleef gieten, ook als het kopje overstroomde)* Stop Gabriëlle! Het kopje loopt over!

GABRIELLE: Dat is aanschouwelijk onderwijs, moeder. Die gasten snappen de ballen van wat je zegt. Kijk, nitwitten. Die kopjes zijn jullie koppen. De koffie is de informatie die in jullie kokers zit. Jullie koppen lopen over van de informatie... naar het schijnt. Als je “zen” wil worden, mag er niks meer in jullie koppen zitten. Allee vooruit! Uit drinken!

KLARA: Inderdaad. De geest leeg maken zorgt voor innerlijke rust. Die leegheid bereiken we met schilderen.

(GABRIELLE giet de andere kopjes overvol. Tijdens de volgende scène kliederen en slurpen de cursisten met de koffie.)

KOBE: We gaan toch niet van 's morgens tot 's avonds schilderen?

KLARA: Morgen beginnen we om 10u, na het ontbijt. Om 12u is er lunch en hebben jullie vrij tot 14u. Dan werken we, zoals we vandaag zullen doen, door tot 18u, met een kleine koffiepauze. Om 19u wordt het diner geserveerd en zijn jullie vrij tot 21u. En van 21u. tot 22u. volgt nog een korte cursus.

NICOLE: Mogen we in onze vrije tijd het kasteel verkennen? Ik zou de zolders willen zien. Kasteelzolders hebben me altijd al gefascineerd.

KLARA: De zolders zijn privé.

NICOLE: Waarom?

GABRIELLE: Die liggen vol lijken van cursisten die wij vermoord hebben.

ANNELIES: Ik ga naar huis!

KOBE: *(Kobe houdt haar tegen)* Dat is immers een grapje.

ANNELIES: Ik houd niet van die soort grapjes.

KLARA: De rechtervleugel is ook privé. Daar woont Axelle. Mijn... zuster. Zij staat op haar privacy.

NICOLE: Wonen jullie hier maar met z'n drieën? In zo'n groot kasteel?

GABRIELLE: Nee, nee. De geest van mijn grootvader spurt nog door de gangen, het lichtgevend vel van mijn overgrootmoeder fladdert nog rond en het rammelend karkas van nonkel Gerard kom je ook nog wel tegen.

KLARA: Bedankt, liefje. Ik geloof dat Floris op je wacht. *(Gabriëlle gaat naar opgezette uil, aait hem en speelt er mee.)*

AXELLE: *(op)* De kamers zijn klaar.

KLARA: Dank je, Axelle. Dan zal ik nu jullie kamers aanwijzen.

PIETER: De deur waar je zuster uit kwam, is dat ook een private chatroom?

KLARA: Ja. Al onze woonvertrekken zijn privé. Jullie krijgen kamers op de eerste verdieping.

KOBE: En waar eten we?

KLARA: De maaltijden worden in de ridderzaal geserveerd. Ik toon zo meteen waar het is.

ANNELIES: En schilderen doen we hier?

KOBE: Dat zie je toch!

AXELLE: Dit was de ontvangstkamer. Hier ontvingen wij onze bezoekers, tot mijn zuster er een stal van maakte.

KLARA: What's in a name? Willen jullie me volgen?

(Nicole, Annelies, Kobe, Pieter en Klara af via hal)

AXELLE: Je moeder is weer in haar nopjes.

GABRIELLE: (*uitbundig*) Is everybody happy? Y... (*kijkt naar Axelle, dan spijtig*) O, jij niet.

AXELLE: Al die pottenkijkers.

GABRIELLE: Mijn moeder waakt er wel over als een roofvogel over een nest muizen. Nietwaar Floris? (*geeft Floris een kus en zet hem weg*) Wat eten we vanmiddag? Ik wil kroketten met roomijs.

AXELLE: (*lacht*) Ben je zwanger?

GABRIELLE: Nog niet. Maar morgen misschien wel. Er is een knappe gast bij.

AXELLE: (*glimlacht*) Dat heb ik gemerkt.

GABRIELLE: Olala! Onze oude vrijster is toch niet verliefd? Ik dacht dat jij immuun was voor vlindertjes.

AXELLE: Een inschattingsfoutje.

GABRIELLE: Hoe voelt dat, verliefd zijn? Vertel!

AXELLE: Geen tijd. Ik moet gaan koken (*merkt de morsige koffietafel*) Eek! Wat zijn dat voor varkens!

GABRIELLE: Dat heb je met gepeupel, hè tante Axelle. Ze kunnen niet eens hun pink opheffen als ze aan een kopje nippen. Ze slokken, zwelgen, slurpen. Ze knoeien en morsen en... pletsen! (*pletst met beide handpalmen in de plas koffie zodat Axelle bespat wordt met koffie, lacht*)

AXELLE: Ik vind dat niet leuk.

GABRIELLE: Ik wel.

AXELLE: Je zou me beter een beetje helpen in plaats van fratsen uit te halen.

GABRIELLE: Ik heb geen goesting.

AXELLE: Wat ga je dan doen?

GABRIELLE: Voor ambiance zorgen. (*af*)

AXELLE: Jij bent onverbeterlijk.

KLARA: (*op*) Maak je deze middag maar een lichte maaltijd klaar, Axelle? Ze zien er allemaal nogal Mac Donalds uit. Maak maar iets met veel magnesium. Magnesium kalmeert. (*helpt Axelle afruimen*)

AXELLE: 'k Zal er arseniek in doen. Daar worden ze "nog" kalmer van.

KLARA: Kan jij dan nooit positief denken?

AXELLE: Een kasteel dat we niet kunnen onderhouden. Een status die we kost wat kost willen hoog houden. En dan die vermaledijde situatie. Ik houd het niet meer uit. Eerlang pak ik mijn biezen.

KLARA: Jij laat me niet alleen! We hebben een overeenkomst. Het komt allemaal goed.

AXELLE: Dat zeg je al 15 jaar.

KLARA: Het komt goed.

AXELLE: Vluchten in artificiële zen is geen oplossing.

KLARA: Ik vind een oplossing. Ik beloof het.

(Klara en Axelle af. Muzikaal intermezzo. Nicole op met fototoestel, neemt foto's, onderzoekt de kamer, klopt hier en daar op een muur alsof ze een geheime kamer zoekt.)

ANNELIES: *(op met hoopje kleding)* Moet je mijn bloesjes zien. Allemaal gekreukt in die stomme valies. Zouden ze hier een strijkijzer hebben?

NICOLE: Och, vraag toch aan de butler of hij ze wil strijken.

ANNELIES: Oh! Hebben ze hier een butler?

NICOLE: In zo'n kasteel! Natuurlijk hebben ze een butler. *(bestudeert boeken)*

ANNELIES: Ik vind het maar een akelig kasteel. Al die rare gangen met donkere hoeken en spinnenwebben.

NICOLE: Getver! Kijk eens wat hier zit! *(vol afgrijzen)* Een Necronomicon!

ANNELIES: *(springt boven op een stoel)* Eek! Sla het dood! Sla het dood!

NICOLE: Kom maar naar beneden, bangeschijter. Een Necronomicon is een boek. Alleen hoop ik dat het de echte niet is. De echte Necronomicon zou met mensenbloed geschreven zijn. Het is naar het schijnt zo gruwelijk dat ieder die het las zijn verstand verloor.

ANNELIES: En dat laten ze hier zo maar rond slingeren?

NICOLE: Het zal wel een herwerkte versie zijn. Het originele boek is nooit gevonden.

ANNELIES: Maar als dat nu de echte necro-dinges is?

NICOLE: Echt of vals, ik ga het niet lezen. Maar ooit heeft iemand het hier wel gelezen...

PIETER: *(op met opengeklapte laptop, loopt rond)* Eén streepje. Eén streepje, Ja! Twee! Oh nee, weer maar één.

NICOLE: Als je streepjes zoekt, op het behangpapier staan er nog veel.

PIETER: *(kijkt niet op, blijft rondlopen)* Ik zoek internetverbinding. Maar dit kasteel is net een betonnen bunker. Ik geraak niet boven de twee streepjes.

NICOLE: Hoeveel moet je er hebben?

PIETER: Minstens drie. Ik wil niet ineens “disconnecten” als ik aan ‘t “WOW-en” ben.

NICOLE: Wow-en... Ah! Je bedoelt wauwelen, chatten.

PIETER: Nee, nee. World of warcraft. Een MMORPG.

NICOLE: ???... Laat maar zitten. Zoek maar naar je streepjes.

KLARA: *(op)* En? Tevreden met jullie kamer?

NICOLE: Ja! Ik heb een hemelbed! Ik heb er al veel foto's van gemaakt. De kindjes van mijn klas gaan dat geweldig vinden.

ANNELIES: Zou ik mijn kleren kunnen laten strijken, mevrouw? Ze zijn nogal verfrommeld uit mijn valies gekomen.

KLARA: Ik zal Axelle vragen of ze een strijkplank en strijkijzer naar je kamer wil brengen.

NICOLE: Kan de butler dat niet strijken?

KLARA: Wij hebben geen butler. Jullie mogen aan tafel plaatsnemen. Als Kobe er is, kunnen we beginnen. *(zet schildersezels en verf klaar)*

NICOLE: *(tot Pieter die nog steeds verbinding zoekt)* Hé, Wower! ATKZ!

PIETER: Wablief?

NICOLE: Aan Tafel Komen Zitten.

(Pieter zet zijn laptop op een stoel en gaat samen met Nicole aan tafel zitten)

ANNELIES: En mijn bloesjes? Waar blijf ik met mijn bloesjes?

NICOLE: Ja zeg, leg die toch gewoon ergens neer.

(Annelies legt haar bloesjes in de zetel)

KOBE: *(op, piekfijn uitgedost)* Ben ik de laatste? Sorry. Ik wist niet goed wat aantrekken.

NICOLE: *(fluit bewonderend)* Nu nog een wit paard tussen je benen en je kunt Sneeuwwitje gaan wakker kussen.

KLARA: Bon. Dan kunnen we beginnen. Jullie mogen er ontspannen gaan bij zitten, waar en hoe jullie willen. Hoofdzaak is dat jullie relaxed zitten of liggen. Kies maar een leuk plekje.

KOBE: Een leuk plekje... *(Tot Annelies)* Mag ik op jouw schoot komen zitten, madame de Pompadour?

ANNELIES: *(giechelt)* 't Is nog juffrouw.

KLARA: Het is wel de bedoeling dat jullie verspreid gaan zitten. *(merkt dat Pieter met laptop op schoot zit)* En zonder speeltjes.

NICOLE: Lap! Dan zal ik mijn vibrator maar afzetten. *(Iedereen kijkt Nicole aan)* Grapje!

(De cursisten hebben zich verspreid en een ontspannen houding aangenomen)

KLARA: Sluit dan nu de ogen, zodat je dichterbij jezelf komt. Adem rustig in en uit. Bij elke inademing zuig je nieuwe energie binnen. Bij elke uitademing laat je ballast los. In. Uit. In. Uit.

(zet muziek op, bv. [le lac du cygne van Tchaïkovski](#). Gabrielle in tutu trippelt met zijwaartse balletpasjes op – genre meisje-in-muziekdoos. Ze illustreert Klara's uiteenzetting met een balletpersiflage. Niemand merkt *het.)*

In. Uit. Van ons hoofd dalen we af naar ons hart. De chakra. Het centrum van de liefde, het centrum waar kunst ontstaat. Daar woont het onbezoedelde kind in jou. Het creatieve kind, waarvan je dacht dat het weg was. Het kind dat nog ongeremd verwonderd kan zijn, dat spontaan kan genieten. Het staat bij een klaterende bron die in het zonlicht ontelbare kleuren en vormen verstuipt. Een schitterend schouwspel van dansende pareltjes. Voel hoe de bron je verfrist. Voel de vitaliteit van de bron. Dit is de bron van je creativiteit, de vreugde

die je creativiteit losmaakt. Neem ze op. Laat ze sprankelen. Wentel je in de kleuren.

(Gabriëlle sluit haar act af, pikt Pieters laptop mee en trippelt af.)

Jullie mogen zachtjes de ogen openen, maar breng de bron en het kind mee. Nu mogen jullie beginnen schilderen. Maar concentreer jullie daarbij op de gevoelens die het kind en de bron hebben opgewekt.

KOBE: Moeten wij schilderen? Had ik dat geweten had ik iets anders aangetrokken.

KLARA: Maak je maar niet ongerust. Jullie krijgen allemaal een schort.

(Klara geeft ieder een grijze vuilniszak waar gaten voor hoofd en armen zijn uitgeknipt.)

NICOLE: Wat nu? Moeten we de kelder gaan witten?

KLARA: Trek snel die schort aan en blijf je op het kind en de bron concentreren.

(De cursisten trekken de vuilniszakken aan; Klara zet de schildersezels klaar.)

ANNELIES: In zo'n adellijk kasteel had ik toch wel een mooiere schort verwacht.

KOBE: Geduld, meisje. Assepoester is ook begonnen met een lelijke schort.

PIETER: Hihi, net een stakingspiket.

NICOLE: In zo'n outfit heb ik meer goesting om slogans te schilderen. *(roept luid)* Wij willen Willem weg! Wij willen Willem weg!

(Opgehitst door Nicole scanderen alle cursisten leutig mee. Klara trekt zich bang terug op de achtergrond. Axelle op met bloedig slagmes. De cursisten krijsen. Pieter staat vlak bij Axelle.)

KLARA: *(tot Axelle)* Nee! Alles is OK!

AXELLE: *(kijkt Pieter aan)* Hoe wil je hem? Saignant of à point?

KOBE: *(stoer)* Voor mij saignant. Ik zie graag dat het bloed er nog uitloopt.

PIETER: *(in paniek)* Nee! Ik wil niet sterven! Ik wil niet dood! Mamaaa!

KLARA: Kalm, Pieter. Axelle wil alleen maar steak maken.

PIETER: Steak? Nee! *(tot Axelle, smeekt)* Ik ben een taai beestje, madame. Ik heb geen spieren. Kijk! *(wiebelt met de slappe spieren van zijn*

bovenarmen) Alleen maar vet. Dat gaat niet smaken. Ik wil niet dood!
Ik wil niet dood!

KLARA: Maar het vlees is al gesneden!

PIETER: Oh nee! Heeft ze mijn hart er al uit gesneden? Met dat vlijmscherp mes. Ik heb dat niet gevoeld. (*wijst naar mes*) Dat is mijn bloed! Help! Ze fileert mij! Ze snijdt me in lapjes. Morgen lig ik in de Aldi, als ossenhaas en T-bone en stoofvlees! (*angstige kreet*)

NICOLE: (*tot Pieter*) Ga eens naar je harde schijf, maat. En klik op "mijn documenten". Zie je daar de file "paniekaanval" staan? (*Pieter blijft daveren, daarop Nicole streng*) Zie je dat staan!

PIETER: Ja!

NICOLE: Wel, pak dat vast en sleep het naar je prullenbak.

(*Pieter kijkt Nicole verbaasd aan en kalmeert. Axelle heupwiegt richting Kobe*)

AXELLE: (*zwoel*) En voor jou, knapperd?

KOBE: Voor mij à point. Wie nog à point?

NICOLE: Ik!

ANNELIES: (*tot Kobe*) Wat is apwaa?

KOBE: Met karamelsaus en nootjes.

ANNELIES: O ja! Voor mij ook apwaa!

AXELLE: (*tot Pieter*) Vermits mijnheer niet tegen bloed kan, voor hem ook à point, zeker?

PIETER: (*slikt*) Voor mij een tikkeneitje. Als 't kan.

AXELLE: Kan niet. Ik heb maar twee pannen.

KLARA: (*gemaakt vrolijk*) Mijn zus overdrijft graag. (*dwingend richting Axelle*) Wij hebben veel pannen. Ook een omeletpan. (*Axelle af*) Mijn excuses voor dit ongelukkig interludium. Laten we schilderen. Reik je innerlijke kind de hand. Omhels het en schilder.

ANNELIES: Ik ben mijn kind kwijt!

KOBE: Tch, tch, tch. Zo jong en al geaborteerd.

KLARA: Probeer het terug voor de geest te halen. Forceer niets. Laat de verf zijn gang gaan.

NICOLE: Mogen we abstract schilderen! O maar dan zal mijn schilderij rap af zijn. *(gaat naar Kobe)* Hihi. Jij schildert met roze verf. Ik had het kunnen denken.

KOBE: Wat wil je daarmee zeggen?

NICOLE: Wel... Zou het kunnen dat er op je fiets een roze achterlicht staat en dat het... flikkert?

KOBE: Nog één zulke opmerking, madame, en jij flikkert, met één oog.

NICOLE: Oei, oei. *(imiteert Kobe's taaltje)* Mijnheer heeft lange teentjes.

KOBE: Niks lange teentjes. Ik wil schilderen.

NICOLE: *(plagerig)* In 't roze.

KOBE: Ja in 't roze. En als je niet maakt dat je wegkomt, schilder ik jou roze, Miss Piggy. *(dreigt met penseel)*

NICOLE: Hela! Hela! Dimmen, hè maat!

KLARA: Kom, kom. Er wordt individueel gewerkt. Je spirituele ik moet tot rust kunnen komen. Waar is jouw ezel?

NICOLE: Ginder. Maar ik heb gedaan.

KLARA: Nu al? *(gaat naar Nicole's doek kijken)* Er staat niets op!

NICOLE: Dat is een koe.

KLARA: Ik zie geen koe.

NICOLE: Die stond daar. Maar die heeft haar buik vol gras gegeten en nu is ze naar de stal.

KLARA: En waar is het gras?

NICOLE: Ah, dat heeft die koe opgegeten.

KLARA: Grappig. Heel grappig. Maar je schreef je in voor een cursus therapeutisch schilderen. Dus, voer mijn opdracht maar uit.

NICOLE: Ok. Maar ik mag mijn inspiratie volgen, hè?

KLARA: Uiteraard. Dat is de bedoeling.

(Nicole neemt de zwarte verf van de tafel, zondert zich af en schildert)

PIETER: Mevrouw!

KLARA: Ja.

PIETER: Waar staat de "undo" knop?

KLARA: Pardon?

PIETER: Ik heb een fout gemaakt en vind de undo knop niet.

KOBE: Op een schildersdoek staat geen undo knop, kwiet.

PIETER: Hoe doe ik deze vlek dan weg?

KLARA: Maak een doekje nat en doop zachtjes de verf weg. Zolang de verf nat is, kan dat.

(Pieter zoekt een vod, neemt een bloesje van Annelies, doopt het in water en veegt. Inmiddels)

ANNELIES: *(Gaat naar Kobe)* Oh, dat is mooi! Roze!

KOBE: *(kregelig)* Ja, roze.

ANNELIES: Is dat jouw favoriete kleur?

KOBE: Ik zie graag roze! Heb je daar iets tegen?

ANNELIES: Nee! Ik vind roze mooi. Maar mijn vriend ziet dat niet graag. Roze is voor Jeanetten (nichten), zegt hij.

KOBE: *(boos)* Pardon?

ANNELIES: Ken jij geen Jeanetten? Dat zijn zo van die.... *(wil nog zeggen: verwijfde gasten, maar Kobe onderbreekt)*

KOBE: Nichten, bilnaadpiraten, ridders van de bruine dreef, aarsglijders, darmtoeristen? Ja, ik ken Jeanetten! Maar 't is niet omdat ik met roze verf schilder dat ik een ben. Ik zie graag roze! Alles mag van mij roze! Mijn auto, mijn schilderij, en jij ook! Trut!

(Kobe kliepert roze verf op Annelies, Annelies zoekt dekking achter Nicole)

NICOLE: Hé Roze Ridder! Ga eens terug naar je eigen ezel!

KLARA: *(ontdaan)* Zen! Zen! Lieve mensen! Blijf asjeblieft bij die prachtige bron en dat lieve kind!

(Kobe gehoorzaamt morrend)

ANNELIES: *(het huilen nabij)* Zie mij hier nu staan!

PIETER: Kom, ik delete die vlekken wel. *(Reinigt de schort met 'de vod')* Zut, die vod slurpt niks op. Mevrouw, jouw "tips and tricks" werken niet!

ANNELIES: Maar! Dat is mijn "swaderadderel" bloesje! *(grist bloesje uit Pieters handen)* Kieken! Lompe boer! Stomme ezel!

(Annelies laat Pieter met het bloesje om de oren. Klara legt de handen voor de ogen, steekt de duimen in de oren, wandelt rond, zoemt aldoor luid en klaaglijk: Zen! Zen! Nicole schildert rustig verder.)

PIETER: Hold it! Niet beginnen spammen, hè. Die vod lag daar!

KOBE: Oohh! Dat is de laatste nieuwe Versace!

ANNELIES: Ja! En die brilsurf hier gebruikt zoiets als vod!

KOBE: Je voelt toch het wel verschil tussen een natuurzijden blouse en een katoenen vod.

PIETER: Buttfuckers zoals jij zullen dat wel voelen, ja.

KOBE: Begin jij ook al! *(brult)* Laat me met rust!

(Kobe, Pieter en Annelies tieren door elkaar)

KOBE: Hou op met die insinuaties! Ik kan er niet tegen! Of ik nu homo ben of niet, ik ben wie ik ben! En normaal ben ik een lammetje. Maar als je zo begint, computerkloot... *(imiteert gruwelijk beest)*

PIETER: Roep zo niet, pink background! Zet je volume maar op mute! Ik ben niet doof! Het was gewoon een user interface failure. Waar is hier het helpforum! Madame Klara! Shit! Ze heeft haar firewall opstaan!

ANNELIES: Weet je wel hoeveel die blouse gekost heeft? Dat is de duurste blouse die ik ooit gehad heb! En jij gebruikt dat als vod! Wat moet ik nu aan doen als de koning van Frankrijk komt?

(De lichten fllikkeren. Tegelijk klinken griezelige geluiden. Iedereen is bang, alleen Nicole schildert rustig voort. Dan Gabriëlle op, met Pieters laptop achter haar rug.)

KLARA: De lichten fllikkerden! Hoe kwam dat?

GABRIELLE: Wel, als je de schakelaar naar beneden duwt en dan naar boven en dan weer naar beneden en weer omhoog en weer naar beneden, dan krijg je dat effect. *(tot Annelies)* Was je bang?

ANNELIES: Mijn... mijn...

GABRIELLE: Slipje? Nat? *(spotlach)*

KOBE: *(schaterlacht, dan kinderlijk plagend tot Annelies)* Sliep, sliep, sliep!

ANNELIES: Mijn hart!

KLARA: En dat geluid? Waar kwam dat vandaan?

GABRIELLE: *(toont laptop)* Van Youtube. *(Geeft laptop aan Pieter)* Tof bakske!

PIETER: Mijn laptop! Je hebt toch niets gedeletet!

GABRIELLE: Alleen die kleine tekeningetjes op het eerste blad. 't Ziet er nu veel properder uit.

PIETER: Mijn menu icons! Toch mijn menu icons niet! *(gaat in hoekje de laptop opstarten)*

KLARA: Gabriëlle, Waarom doe je dat toch allemaal?

GABRIELLE: Ik wou stijlvol aankondigen dat het eten klaar is.

KOBE: Yes! We mogen gaan eten! Eindelijk!

(Kobe en Annelies trekken hun 'schort' uit)

KLARA: Stijlvol. Iedereen de stuipen op het lijf jagen. Dat noem jij stijlvol.

GABRIELLE: Dat hoort toch bij de stijl van ons kasteel. Niets is wat het lijkt.
(af)

PIETER: Mijn icoontjes! Mijn icoontjes zijn weg!

KLARA: Ach, Gabriëlle is wel een plaaggeest, maar ze is niet oneerlijk. Ze zal ze wel terug geven. Zullen we dan nu aan tafel gaan? *(opent hoffelijk de deur)*

(Kobe en Annelies en Klara af. Nicole maakt foto's van de kamer.)

PIETER: *(snikkend)* Ik ben mijn icoontjes kwijt.

NICOLE: Kom hier, jankpot. *(neemt laptop, mompelt)* mijn computer, configuratiescherm, systeemherstel, restore... *(geeft laptop terug)*
Voilà!

PIETER: Ze zijn terug! Systeemherstel. 'k Had het moeten weten. Hoe wist jij dat?

NICOLE: *(haalt schouders op)* Ik heb nog op een helpdesk gewerkt.

PIETER: Bedankt. Als ik ooit iets voor jou kan doen.

NICOLE: Wel ja. Je zou iets voor me kunnen doen. Zou je mijn foto's op je laptop kunnen zetten zodat ik er kan op inzoomen?

PIETER: Natuurlijk. Geef het memory kaartje maar. *(Nicole haalt kaartje uit fototoestel, Pieter steekt het in zijn laptop – nota: indien geen laptop met gleuf voor memorykaart, fototoestel met laptop verbinden via USB kabeltje – na enkele muisklikken)* 125 foto's! En we zijn hier nog maar net!

NICOLE: Tja, foto's maken is mijn hobby.

PIETER: Dat is duidelijk. *(na enkele muisklikken)* Finito! *(geeft memory kaartje terug)* Zullen we het eens testen?

NICOLE: Graag.

(Terwijl Nicole en Pieter de foto's bekijken Klara op)

KLARA: Komen jullie eten?

NICOLE: *(klapt laptop dicht, Pieters vingers zitten er tussen)* Yep! We komen er aan!

(Pieter en Nicole af)

KLARA: *(bekijkt de schilderwerken, blijft verbouwereerd staan bij Nicole's doek, roept)* Axelle! Axelle!

AXELLE: *(op)* Wat heb je ontdekt? Een Picasso of een Van Gogh?

KLARA: Kijk daar! *(wijst naar doek waarop butler en kind)*

AXELLE: *(schrikt)* Nee maar, dat lijkt sprekend op... Wie heeft dat geschilderd?

KLARA: Die schooljuffrouw. Ze maakt voortdurend foto's.

Zou ze van de politie zijn? Of een privédetective? Ze zijn ons op het spoor, Axelle. Wat moeten we doen?

AXELLE: Onze biezen pakken!

KLARA: Dat kunnen we niet.

AXELLE: Ik heb al zo dikwijls gezegd dat deze situatie niet houdbaar is.

KLARA: 't Is niet het moment om te kankeren. We moeten iets doen.

AXELLE: Wat dan wel? Die schooljuffrouw vergiftigen?

KLARA: Dan krijgen we zeker de politie op ons dak. Boobytraps! We maken boobytraps!

AXELLE: Ja, ja. We kappen een put in de vloer, we leggen er met poep bestreken bamboestokken over. We zitten hier niet in Vietnam, hè, groot licht!

KLARA: Ze moet hier weg! Ze moet hier weg! (*frommelt Nicole's schilderij bijeen, vertrappelt het*)

AXELLE: (*behulpzaam*) Kom, kom. "Zen" nog maar een beetje. Morgen is ze weg.

Einde 1° bedrijf

2° bedrijf

Naast de voorste schildersezal staat een ladder. Axelle op, draagt de ladder naar de privévertrekken. Terug op met maaltijd op dienblad, gaat naar de boekenkast, spiedt rond, gebruikt een rood boek uit de boekenkast als hendel, zet het meteen weer terug. De boekenkast schuift kriepend op een kier open. Op de achtergrond: black light. Axelle af met dienblad via boekenkast. Boekenkast kriecht dicht.

NICOLE: *(op, ontdekt haar verfrommeld schilderij)* Haha! Iemand heeft zich aan mijn schilderij geërgerd. Ik ben blijkbaar op het goede spoor. *(strijkt het schilderij glad en zet het op de schildersezal)*

KLARA: *(op)* Wat doe jij hier?

NICOLE: Ik wou nog wat verder werken.

KLARA: Tijdens de pauze wordt niet gewerkt. Dan moet je ontspannen.

NICOLE: Schilderen is toch ontspannend?

KLARA: Ja, maar je moet tussendoor even afstand nemen van je werk. Dat leg ik in de cursus nog wel uit. Ga nu maar.

NICOLE: Iemand heeft mijn schilderij verfrommeld.

KLARA: ... Dat heb ik gedaan. Ik was een beetje boos. Therapeutisch schilderen draait om kleuren. De kleuren van de bron, de kleuren van het kind. Daar was ik toch duidelijk in. En jij maakt een zwart-wit schilderij. Je moet leren nuanceren.

NICOLE: Hoe doe ik dat?

KLARA: Door buiten een frisse neus te gaan halen en te focussen op kleuren. Kijk bv. naar de wolken en probeer de kleuren er in te ontdekken.

NICOLE: Ok. Zal ik doen. *(af)*

KLARA: *(kijkt Nicole boos na, neemt het Necronomicon. Griezellige muziek.*

Leest bezwerend. Tijdens het lezen Gabrielle ongemerkt op)

Sta op! Sta op! Ga weg! Ga weg!

Schaam je! Schaam je! Vlucht! Vlucht!

Keer om, ga. Sta op en ga ver weg!

Laat je boosaardigheid opgaan in rook.

Sta op en verlaat mijn huis.

(toverspreuk) Edin Na Zu!

GABRIELLE: 't Is al goed. Ik ga een pakje sigaretten kopen.

KLARA: Rook jij?

GABRIELLE: Nee. Maar hoe kan ik anders mijn boosaardigheid in rook laten opgaan? Of wil je dat ik fakkeltje speel?

KLARA: Jij bent niet boosaardig. *(zet boek terug)*

GABRIELLE: Wie dan wel? Tante Axelle? Nee. Dat kan niet. Want ze is verliefd.

KLARA: Wablief?

GABRIELLE: En ze heeft smaak. 't Is een knappe gast. Hij zal niet misstaan in ons rariteitenkabinet.

KLARA: Axelle wordt niet verliefd.

GABRIELLE: Ze vertoont nochtans alle symptomen. Ze lacht, zingt, loopt op wolkjes en haar ogen zuigen zich als zeesterren op zijn pupillen vast.

KLARA: Je fantaseert.

GABRIELLE: Heb je niet gezien hoe lief ze hem vroeg of hij nog wat steak wou of een kroketje.

KLARA: Kobe...?

GABRIELLE: Ze is tot over haar oren verliefd, mama. Geloof me.

KLARA: O ja? Met alle kapitalisten, maar niet met mijn cursisten! *(stevent naar de privévertrekken)*

GABRIELLE: Oei. Mama is boos. *(streekt Floris)* Zullen wij mama helpen, schat? Iemand van de cursisten is boosaardig. Maar wie? Dat zoeken we even uit, hè? En dan pesten we die snoodaard buiten. *(aait Floris)* Wat vind je van Kobe? Knappe gast, hè? Mama wil niet dat tante Axelle verliefd wordt op die brok hormonen... Wat denk je? Zal ik hem verleiden? Ik zie hem eigenlijk ook wel zitten.

(Annelies op, kort gerokt, luchtig T-shirt, draagt schoudertasje)

GABRIELLE: Ha! Stresskonijn!

ANNELIES: Wie? Ik?

GABRIELLE: Wie anders? Je komt therapeutisch schilderen. Dus heb je stress. En je ziet er uit als een playboy bunny. Vandaar: stresskonijn. Alleen het pomponnetje op je gat mankeert nog. Daar moeten we iets aan doen. *(neemt verfborstel, doopt hem in de verf)*

ANNELIES: Ga je schilderen?

GABRIELLE: Ja, en jij bent mijn canvas.

ANNELIES: Canvas? Daar kijk ik nooit naar. Altijd naar VTM.

GABRIELLE: *(zucht)* Ik ga een konijnenstaart op je gat schilderen, trut.

ANNELIES: Ik poseer niet naakt.

GABRIELLE: Hoeft niet. Ik schilder het wel op je rok.

ANNELIES: Op mijn Olivier Strellietje? No way!

GABRIELLE: O yes! My way! *(gaat dreigend naar Annelies)*

ANNELIES: *(grabbelt [smurfenspray](#) uit haar tasje !!!gebruik een namaakbus, echte smurfenspray is te gevaarlijk!!!)* Halt of ik spuit!

GABRIELLE: Wat is dat?

ANNELIES: Smurfenspray. Als ik daarmee spuit, zie je drie dagen blauw. Leg dat penseel weg of ik spuit.

GABRIELLE: Ho, ho! Ons stresskonijn is assertief. Ok, ok. Huppel dan maar rond zonder dotje. Weg, weg! Hup, hup! 't Is tijd om keutels te droppen!

ANNELIES: *(verontwaardigd)* Ho! *(af)*

GABRIELLE: *(tot Floris)* Die is te dom om boosaardig te zijn. Hoewel... Smurfenspray... Dat heeft ze niet meegebracht om te schilderen... *(denkt na, aait Floris)*

KOBE: Zozo. De jongedame speelt nog met een teddybeer.

GABRIELLE: Dit is mijn uil, Pipo!

KOBE: Heet hij Pipo?

GABRIELLE: Nee, hij heet Floris. Jij bent de Pipo.

KOBE: Ik heb toch geen clownsneus.

GABRIELLE: Maar wel grote voeten.

KOBE: Een 44. Dat is toch niet groot?

GABRIELLE: *(flirterig)* Groot genoeg om interessant te zijn. *(zet Floris weg)*

KOBE: Interessant?

GABRIELLE: Mannen met grote voeten zijn toch fors geschapen? Of ben jij een uitzondering?

KOBE: Nee!

GABRIELLE: Dat dacht ik al. Je hebt trouwens ook mooie handen. *(neemt Kobe's handen en streelt ze)* Zachte, artistieke handen, die alles wat ze aanraken betoveren. *(legt Kobe's handen op haar wangen)* Oh boy! Wat een sensatie! Zou je nog andere delen van mijn lichaam willen betoveren?

KOBE: *(slikt)* ... Ja.

GABRIELLE: Mijn armen bijvoorbeeld?

(Gabrielle leunt met de rug tegen Kobe's borst, steekt de armen uit. Kobe streelt Gabriëlle armen. Kobe wijkt af naar haar borsten ...)

GABRIELLE: *(mept op Kobe's handen)* Nu nog niet! Ik ben nog niet opgewarmd.

PIETER: *(op)* Hebben jullie mijn USB stick soms ergens gezien?

GABRIELLE: Een gast zonder stick! Och arme!

KOBE: Hoe ziet dat er uit?

PIETER: Een klein, langwerpig, zilverkleurig ding.

GABRIELLE: Ah een minivibrator. Nee, dat heb ik niet gezien. En moest ik het gezien hebben, gaf ik het niet terug. *(steekt tong uit)* Spelbederver! *(af)*

KOBE: Waar het je dat ding het laatst gehad.

PIETER: Hier ergens, denk ik.

(Kobe en Pieter zoeken)

KOBE: *(vindt de USB stick)* Is het dit?

PIETER: Yes! Yes, yes! *(geeft Kobe een smakkende zoen, dan af)*

KOBE: Ik denk dat ik toch eens een andere aftershave moet gaan kopen.

KLARA: *(op via privévertrekken)* Axelle! Axelle!... *(tot Kobe)* Wat doe jij hier?

KOBE: Cursus volgen. De namiddagcursus begon toch om 14u?

KLARA: Je bent te vroeg. Ik moet me nog voorbereiden. *(gebaart met wijsvingertje dat Kobe mag vertrekken)*

KOBE: Ok, Ok. Ik ben al weg. *(af)*

KLARA: Axelle! Axelle! *(Axelle met leeg dienblad op via boekenkast die op een kier opent met op de achtergrond black light,)* Ben jij verliefd?

AXELLE: *(sluit de boekenkast)* Ja.

KLARA: Dat gaat niet door! Business en pleasure worden niet gemixt!

AXELLE: *(gebaart: "dimmen")* 't Is jouw business en mijn pleasure.

KLARA: Hier loopt een infiltrante rond. Doe daar iets aan, oude schuur, in plaats van voor dat onnozel ventje in de fik te vliegen.

AXELLE: Alles is geregeld. Je moet alleen zorgen dat ze aan die schildersezels staat. *(wijst voorste schildersezels aan)* Als ze daar staat, geef je me een teken.

KLARA: Welk teken?

AXELLE: Klap in je handen, zoals een lerares die de aandacht vraagt. Ik zorg voor de rest. En nu zou ik willen weten is waarom ik niet verliefd mag worden en Gabriëlle wel.

KLARA: Zij mag dat ook niet.

AXELLE: Ze is hem nochtans aan 't opvrijen. 'k Heb het gehoord.

KLARA: Verdorie! Wat is dat hier voor een hormonencircus! *(af)*

AXELLE: *(roept na)* Zet haar op water en brood als ze hem nog eens verleidt. Want hij is van mij. Van mij!

(Axelle playbakt en danst circa 1 min. op de muziek van "[I was born to love you](#)" van Queen. Nicole en Pieter stiekem op. Als Axelle hen opmerkt, applaudisseren Nicole en Pieter)

NICOLE: Wow! Dat was knap, lady Mercury! Doe maar voort, hoor. Je moet naar ons niet kijken.

AXELLE: *(bekijkt Nicole giftig, dan af met dienblad via privé vertrekken.)*

PIETER: Jesus! Dat was een giftig smileyke.

NICOLE: En ik denk te weten waarom. *(geeft flashcard)* Zou je deze foto's nog eens op je pc willen zetten, Pieter?

PIETER: Jazeker. Heeft het iets te maken met die kattige smiley?

NICOLE: Misschien wel met de drie aristokatten. Maar het zijn vermoedens. Ik heb nog geen harde bewijzen.

PIETER: Wat zoek je?

NICOLE: *(aarzelend)* Ik.. Ik volg een spoor.

PIETER! Waw! Een reality game!

NICOLE: Reality helaas wel. Maar geen game. 't Is harde realiteit.

PIETER: En met die foto's denk je de oplossing te vinden?

NICOLE: Ik hoop het.

PIETER: Maar we kunnen er toch een reality game van maken! Ik zet de foto's op het internet en roep mijn game-mates op om het spoor te helpen vinden.

NICOLE: Te gevaarlijk.

PIETER: Maar wel efficiënter dan in je eentje dat spoor te zoeken. For your information, op het internet staan honderden, duizenden gamers klaar om te helpen. En dat zijn knappe koppen, hoor.

NICOLE: Hm. Misschien heb je wel gelijk. *(na enige twijfel)* Ok. Zeg dat ze op die foto's een geheime ingang moeten vinden.

PIETER: *(blij verrast)* Wow! Een echt adventure game! Ik wist het! Ik wist het! En als ze die geheime ingang gevonden hebben. Wat dan?

NICOLE: Dat vertel ik later nog wel.

PIETER: Bon! Ik ga naar mijn kamer, zet die fotootjes het www en roep mijn mates op. Als ik wat te laat terug ben voor de cursus, jij verzint voor mij wel een XQS?

NICOLE: Een wat?

PIETER: Een excuus.

NICOLE: KVDB.

PIETER: Wablief?

NICOLE: Komt voor de bakker.

(Pieter af. Nicole trekt vuilniszak aan. In de gang slaat een klok twee uur.)

KOBE: *(op)* Voilà! Stipt op tijd!... Wat nu? Is lady Klara er nog niet? En dat voor een adellijke madame! Op tijd komen is toch de meest elementaire vorm van beleefdheid. *(trekt vuilniszak aan)*

NICOLE: Schoon volk laat altijd op zich wachten.

ANNELIES: *(hip gekleed, draagt schoudertasje, hups op, stekt als ze de schorten merkt)* Breng ik mijn chicste garderobe mee, omdat ik op een kasteel ga logeren, moeten we in zo'n vieze zak kruipen. Stel dat de koning van Frankrijk op bezoek komt, dan sta ik hier onnozel te schilderen.

NICOLE: Letterlijk en figuurlijk.

ANNELIES: Foert! Ik doe dat niet meer aan.

KOBE: Kleedjes van recycleerbaar materiaal zijn nochtans de nieuwste hype. Lanvin creëert er prachtige jurkjes mee. Zal ik jouw vuilniszak eens restylen?

ANNELIES: Kan jij dat?

KOBE: Darling, ik ben haarstylist. Let op de twee laatste lettergrepen? Stylist! Kom hier. We zullen dat eens rap arrangeren. *(trekt Annelies mee)*

ANNELIES: Ik woon op een kasteel en heb een privé stylist. Deze cursus kan niet meer stuk.

Kobe en Annelies verdwijnen achter de achterste schildersezal. Daar vormt Kobe de vuilniszak van Annelies om tot een modieus "kleedje".

(Stukje muziek van [Dressed for success](#) van Roxette. Af en toe wordt een kledingstuk van Annelies over de canvas of triplex plaat gegooid. Rokje, bloes, party's. Annelies giechelt soms. Dan Klara op.)

KLARA: Neem me niet kwalijk dat ik een beetje laat ben.

NICOLE: Geen probleem. De groep is toch nog niet compleet.

KLARA: Nee maar! Ik verlang wel stiptheid van mijn cursisten, hè.

NICOLE: Tegen mij moet je niet mekkeren. Ik ben er.

ANNELIES: Ik ook! *(komt te voorschijn en wandelt als een mannequin op een catwalk.)*

KOBE: *(gebruikt verfkwast als microfoon)* Dames en heren, Lady Lies draagt een tenuetje, dat speciaal gecreëerd is voor schildercursussen waar noblesse oblige. Het werd gecreëerd door de wereldberoemde stylist Kobe von Garderobe, met kleine v.

NICOLE: Wow! Prachtig! Schitterend! Bravo! (*applaudisseert op het moment dat Annelies aan de bewuste schildersezal reverences maakt*)

KLARA: Nee! Niet klappen! Nee!

NICOLE: Waarom niet? Ik vind dat geweldig! Formidabel! (*applaudisseert*)
Proficiat Kobe! Fantastisch gedaan, joh!
(*Suspensemuziek, volgsport op zoldering waar een reuzengrote pluche spin aan nylon draden langzaam zakt boven het hoofd van Annelies, die dolgelukkig doorgaat met reverences en pirouettes.*)

KOBE: (*merkt de spin*) Annelies! Boven je hoofd! Pas op!
(*Annelies kijkt omhoog, op dat moment ploft de spin in haar gezicht. Ze gilt, spurt hysterisch rond; eindigt in de armen van Kobe. Axelle komt poolshoogte nemen. Klara duwt Axelle boos terug. Axelle en Klara af. Intussen onderzoekt Nicole de spin.*)

NICOLE: (*Met spinnenpoot tussen duim en wijsvinger*) 't Is geen echte. 't Is een pluche.

ANNELIES: Ze plakte... op mijn gezicht. En ze beet! (*grient*)

KOBE: Waar?

ANNELIES: Hier en hier. (*neus, wangen, lippen*)

KOBE: Kom, ik zal het gif er uit zuigen.

ANNELIES: (*na enige aarzeling*) Maar ga jij dan niet dood?

KOBE: Waarschijnlijk wel, maar jij komt toch naar mijn begrafenis, hè?

ANNELIES: Ja, ja! Natuurlijk!

KOBE: Kom, 'k zal beginnen met uw lippen.

NICOLE: Het is geen echte spin, Annelies. 't Is pluche speelgoed. Wedden dat het een frats is van dat ambetant joch?

KOBE: Welnee! Waarom ze dat doen?

NICOLE: Om leven in de keet te brengen. Volgens mij verveelt dat kind zich steendood.

KOBE: Maar ze is wel schattig.

(*Gabriëlle op, verkleed als vampier, inclusief lange tanden.*)

ANNELIES: Eek! Een vampier! (*duikt gillend onder de tafel*)

Gabriëlle pakt in de vlucht een kwast met rode verf, werpt zich op Kobe en zet haar tanden in zijn nek. Tegelijk kleurt ze zijn nek en haar mond met rode verf.)

GABRIELLE: *(terwijl ze het penseel stiekem weglegt)* Sorry schat, ik kon niet langer wachten op onze traiteur.

KOBE: Traiteur? Je tante kookt toch?

GABRIELLE: Voor jullie wel. Ons eten wordt aan huis gebracht. In plastic zakjes.

KOBE: Leven jullie van 't OCMW?

GABRIELLE: *(grijnst)*... Van 't Rode Kruis. *(likkebaardt)*

KOBE: Fuck! Jij bent toch geen vampier?

GABRIELLE: *(lacht liefjes haar tanden bloot)*

KOBE: *(wrijft in zijn nek, merkt het "bloed")* Shit! Ze heeft me gebeten!

(Klara op)

NICOLE: *(houdt de spin voor Gabriëlle's neus)* Is dit beest toevallig van jou?

GABRIELLE: Mijn Teddy!

KLARA: Gabriëlle! Naar je kamer. Nu!

GABRIELLE: Maar, dat is mijn Teddy! Hoe komt die trut aan mijn Teddy?

KLARA: Ik zei: naar je kamer! Nu!

(Gabriëlle grist spin uit Nicole's handen, sist en laat tanden zien, af)

KOBE: *(tot Klara)* Ze heeft in mijn nek gebeten.

(Klara onderzoekt de "wonde")

ANNELIES: Nog iemand die gebeten is. Wij gaan hier allemaal doood!

(grient)

(Nicole sust Annelies)

KLARA: *(tot Kobe)* Ofwel heb jij een probleem met je maagdkanaal, ofwel krijg je zo meteen een hartinfarct. Je bloed is ongewoon dik en donker. *(snuft)* En het ruikt naar ammoniak! Oh, maar ik begrijp het. *(lacht)* Ik zal mijn dochter wat beter moeten opvoeden, vrees ik. Bloed schilder je niet met karmijnrood uit de tube maar met verdund cadmiumrood. Tja, ze moet nog veel leren. Zullen we dan nu doorgaan met de cursus? Is iedereen aanwezig?

(Nicole is er intussen in geslaagd om Annelies te kalmeren.)

NICOLE: Pieter komt wat later. Hij had... een beetje last van diarree.

KLARA: Dat spijt me, maar we kunnen niet blijven wachten. Om te beginnen gaan we onze schildersezels zo solitair mogelijk opstellen. Nicole jij gaat helemaal rechts vooraan. Pieter mag straks uiterst links vooraan staan. Jullie twee (*Kobe en Annelies*) gaan achteraan staan. Maar wel ver uit elkaar. Want ieder van jullie moet zich kunnen terugtrekken in zijn hart.

(Terwijl er met de schildersezels verhuisd wordt, Pieter op)

PIETER: Sorry dat ik laat ben, maar ik had... euh... ik had... tja, wat zal ik zeggen. *(doet schort aan)*

NICOLE: In mooi Hollands noemen ze dat: de spuitpoep.

KLARA: Juffrouw Nicole! Geen vulgaire taal in mijn cursus! Nog één zulke ordinaire opmerking en ik moet je verzoeken om deze cursus te verlaten.

NICOLE: Dat was beschaafd Nederlands, mevrouw. Toch, mijn oprechte excuses. Het zal niet meer gebeuren.

KLARA: Bon. In deze les leren we creatief schilderen. Om dat te kunnen, maken we eerst ons hoofd leeg. Het moet muistil zijn in je hoofd. Geen ideeën, geen verwachtingen, geen plannen. Tabula rasa!

ANNELIES: Is dat een toverspreuk?

KOBE: Ja. Ze verandert ons allemaal in hersenchirurgen die mekaars kop open leggen en er de hele reutemeteut uit zwieren. Maar je moet niet ongerust zijn. Bij jou gaat dat geen verschil geven.

KLARA: Mag ik jullie beleefd verzoeken me niet te onderbreken? Deze les vereist complete stilte. Dank u. Dus, we schakelen ons denken uit en we duiken met de onbevangenheid van een kind in de catacomben van onze ziel. En daar, in je diepste ik, ontdek je je emoties. Daar zie je de kleuren die je gevoelens weergeven. Beleef ze heel intens. En gebruik dan het hulpmiddel "verf" om ze op doek vast te leggen. Wat je schildert is niet belangrijk. Hoofdzaak is: je gevoelens in kleuren omzetten. Moesten jullie het nog een beetje moeilijk hebben om jullie gedachten helemaal leeg te maken, focussen op een gedicht of lied kan helpen.

PIETER: *(trekt Nicole's aandacht)* Pst! Pst! Hei! *(maakt met gebaren duidelijk: foto's – succes geboekt!)*

KLARA: Nee Pieter! Geen communicatie zoeken! Ieder daalt af in zijn eigen ik.

KOBE: *(citeert met de ogen dicht)* "t is goed in 't eigen hert te kijken, nog even voor het slapen gaan , of ik van dageraad tot avond geen enkel hert heb zeer gedaan."

KLARA: Dat is mooi om mee te starten, Kobe. Maar doe het wel in stilte.

(Pieter en Nicole gaan communiceren via hun schilderijen. Ze hebben de schildersezels zo gedraaid, dat hun "conversatie" voor elkaar en ook voor het publiek zichtbaar is. Klara wandelt van cursist naar cursist. Pieter schildert een sleutel.)

KLARA: *(tot Pieter)* Wat is dat?

PIETER: Een sleutel. Ik ben voortgegaan op dit gedicht:

(declameert) Afgesloten is mijn hart,
Want het was te verward,
Het was bijna stuk,
(beklemtoont:) Maar ik heb het gevonden!
Het geluk.

KLARA: Je schilderij is te realistisch, Pieter. Gevoelens zijn abstracte dingen.

Die zet je om in kleuren, met ongecontroleerde lijnen, of vlakken, of krullen. Snap je?

NICOLE: *(gooit woest kladden verf op het canvas terwijl ze citeert)*

Doe de deur nou open
Hou hem niet op slot
Ooit zal ik vrij zijn
Desnoods ram ik hem kapot

KLARA: *(tot Nicole)* Destructieve gevoelens, hè? Zegt veel over je laakbare persoonlijkheid.

PIETER: *(heeft de sleutel omgevormd tot een abstract ijsje)* Is dat beter?

KLARA: Veel beter. Je verwarde hart komt nu duidelijk tot uiting.

PIETER: Ja maar. Ik ben met een ander gedicht begonnen. *(citeert)*

Crème de glace zat in de kas .. in de kas... Hoe ging het ook weer. Ah ja!

Crème de glace zat in de kas.

Moeder dacht dat 't boter was

Vader sneed er een stukje af

Oei oei oei, 't was crème de glace.

(wijst naar het abstract ijsje) Dat is crème de glace.

(Nicole wrijft snel met dik nat penseel de verf op haar canvas uiteen in een groot vraagteken)

KLARA: Waar slaat dat op? Ik wil emoties zien. Geen conventionele vormen. En houd je maar bij je eerste gedicht. Dat was gevoeliger dan dit stupide rijmpje.

PIETER: Oh maar wacht! Ik ken nog een mooi gedichtje. Dat ga je graag horen.

KLARA: Ik wil niks horen. Ik wil zien.

(Klara wandelt naar Annelies en Kobe. Nicole zorgt voor de komische noot door vreselijk te kliederen, kijkt af en toe naar Pieter. Pieter schildert een raster van zwarte lijnen die een boekenkast moeten voorstellen, van één boek kleurt hij de rug rood. Dan komt Klara bij Pieters schilderij.)

KLARA: *(verbluft)* Niet te geloven! Wat een expressie! Ik sta perplex! Die versplinterde gevoelens die spontaan in dansende, ritmische vakjes gegoten zijn. En dan die ene primaire kleur! Wonderbaarlijk! Dames en heren, wij hebben een nieuwe Mondriaan!

(Allen scharen zich rond het schilderij van Pieter)

Zien jullie dat? Dat is pure kunst. Dat komt recht uit zijn niet-materiële, spirituele component, namelijk: zijn ziel.

KOBE: Volgens mij is dat zijn gedefragmenteerde harde schijf.

KLARA: Dit is de individuele expressie van een individuele emotie, geschilderd met vloeibare muziek.

ANNELIES: Kunnen ze dat tegenwoordig ook al, muziek smelten?

KOBE: Bah ja. Zo moeilijk is dat niet. Je zet een kastrol op het vuur, je gooit er wat muzieknoden in en je roert tot ze gesmolten zijn.

NICOLE: *(tot Pieter)* Zou je je kunstwerk even kunnen toelichten? Want ik snap het niet. Waarop is het geïnspireerd?

PIETER: Wel, euh...

KLARA: *(kortaf)* Kunst hoeft niet verklaard te worden. Het gaat niet om wat er afgebeeld staat, maar wat het met je doet.

NICOLE: Sorry, maar dat schilderij doet me niets.

KLARA: Dat verbaast me niet. Sommige hersenen zijn niet in staat om hogere kunst te smaken. Kunst is niet voor het vulgaire plebs.

(Nicole is beledigd; gaat naar haar schildersezels; schildert kribbig)

KOBE: Voor dat schilderij loop ik toch ook niet warm, hoor.

KLARA: De emoties die kunst teweegbrengen kunnen heel uiteenliggend zijn. Dat kan gaan van verrukking tot weerzin.

ANNELIES: Oh! Zo heb ik eens gehoord van iemand die met vers varkensbloed schildert. Om van te ... bweik! Is dat dan ook hogere kunst?

KLARA: Heb je ooit de Toulouse-Lautrec gezien?

ANNELIES: ??? ... Nee. Wie heeft er gewonnen?

KLARA: Graaf Henri de Toulouse-Lautrec schilderde veelal lelijke mensen, maar wist daardoor wel emoties over te brengen. Ook afkeer en verbolgenheid zijn emoties.

NICOLE: *(kribbig, terwijl ze driftig schildert)* "En waar, o waar, ellendig gespuis, waar vind ik mijn pompelmoes hier in dit huis?"

KLARA: Als mijn cursus agressie in je opwekt, juffrouw Nicole, ben je hier niet op je plaats. Je mag gaan.

NICOLE: Ik citeerde een dichtregel uit "De koning en de pompelmoes" van Annie M.G. Schmidt, mevrouw. Ter inspiratie.

KLARA: Kan best zijn, maar ik heb genoeg van jouw onwelvoeglijkheid. Je verstoort mijn lessen.

(Nicole doet schort uit, af)

KLARA: *(roept haar bezwerend na)* Edin Na Zu!

(Bliksem, donderslag, licht uit; Annelies gilt)

KLARA: Geen paniek. Dat gebeurt hier wel meer. Daar zijn we op voorzien.

(Ontsteekt meerdere ledlampjes op batterijen die van kleur veranderen)

KOBE: Ledlampjes! Waarom geen kaarsen. Dat is toch gezelliger?

KLARA: Vanwege het brandgevaar en omdat kleuren helend werken op de chakra, de aura en de spirituele beleving.

ANNELIES: Ik ben bang van al die hocus pocus.

KLARA: Rustig maar. Ik laat Axelle meteen de zekering herstellen. *(af)*

KOBE: *(zingt)* "Stille nacht, heilige nacht, alles slaapt." Gezellig, hè?

PIETER: Eén donderslag en één bliksem, net op het moment dat ze Nicole wegstuurt met een soort toverspreuk. Vreemd.

KOBE: Weet je wat ik vreemd vind? Dat miss Klara zo euforisch was over jouw vloeibare muzieknoten. Zo'n klodderwerk kan toch geen kunst zijn.

ANNELIES: Weet je wat ik niet begrijp?

KOBE: Je gaat het toch niet alles vertellen?

ANNELIES: 't Gaat over die gesmolten muzieknoten. Muzieknoten zijn toch wit of zwart. Hoe maken ze dan rode verf?

KOBE: Dan doen ze er een kluts ketchup bij, hè slimmeke!

ANNELIES: *(begrijpend)* Ach zo.

KOBE: *(tot Pieter)* En zeg nu eens. Wat heb je daar nu eigenlijk geschilderd?

PIETER: Dat is... euh... een...

(Er klinkt een ijselijke kreet.)

ANNELIES: Wat was dat?

KOBE: Oeps! Miss Axelle is aan de elektriciteit blijven hangen.

PIETER: Het kwam van daar. *(tot Kobe)* Ga jij eens kijken?

KOBE: Met zo'n kerstbolletje, zeker. 'k Zal veel zien.

ANNELIES: *(bang)* Misschien is er wel iemand vermoord.

(licht aan)

PIETER: *(tot Kobe)* Nu kan je gaan kijken.

KOBE: Ga jij maar. Jij loopt graag door griezelige gangen op zoek naar monsters en draken.

NICOLE: *(op, strompelt bebloed binnen, briesend)* Miljaarde! Godver...

ANNELIES: Ze bloedt!

KOBE: Jesus!

PIETER: Ga zitten, of liggen. Ik bel direct een dokter.

NICOLE: Laat me gerust! Waar zit dat duivelsjong! Als ik haar te pakken krijg maak ik er kipkap van.

KOBE: Heeft Gabriëlle dat gedaan?

NICOLE: Wie anders. Dat wicht denkt verdomme dat ze alles mag.

ANNELIES: Ben je ingeënt tegen tetanus? *(Kobe, Pieter en Nicole kijken verwonderd.)* Ik heb zes EHBO cursussen gevolgd. Wel telkens drie keer dezelfde cursus, maar ik weet nog dat je dat bij steekwonden eerst moet vragen.

NICOLE: Steekwonden? Ik heb geen steekwonden. Toen ik de deur van mijn kamer open deed viel er een pot met rode smurrie naar beneden. Ik wil er mijn kop op verwedden dat het ambetant jong *(=vervelend joch)* dat geflikt heeft.

ANNELIES: Is dat dan geen bloed?

KOBE: *(ruikt en proeft het bloed)* Ketchup.

PIETER: Nicole. Mijn schilderij. Dat is een boekenkast.

NICOLE: Is dat de...? *(Pieter knikt ja)* En de sleutel?

PIETER: Die rode vlek... is een boek.

(Nicole begrijpt de hint. Axelle en Klara op. Axelle grinnikt als ze Nicole ziet.)

KLARA: Wel, juffrouw Nicole? Wat doe jij hier?

NICOLE: Ik ben op oorlogspad, zie je dat niet?

KLARA: Ik had toch gezegd dat je moest vertrekken.

NICOLE: Onder uw hoogedel gat. Ten eerste is het geen weer om te vertrekken. Het regent buitenpijpenstelen. En ten tweede: ik heb betaald voor deze cursus, en voor mijn verblijf. Als je me wegstuurt, wil ik eerst mijn cursusgeld terug.

(Klara, uit haar lood geslagen, kijkt naar Axelle)

AXELLE: De juffrouw heeft gelijk. Als je haar wegstuurt, zal je haar geld moeten teruggeven. Alleen als ze uit vrije wil stopt, hoef je niks terug te betalen.

NICOLE: En de wasserij zal je ook moeten betalen.

KLARA: Als je op je kleren morst, is dat voor jouw rekening. Ik heb je een schort gegeven.

NICOLE: Ik heb niet gemorst! Dit heeft dat etterbakje geflikt. Ja, jouw dochter! De afgezaagde practical joke: een emmer boven op de deur en... plens!

PIETER: 't Is ketchup.

ANNELIES: En dat gaat er niet goed uit, hoor.

KLARA: Mijn dochter doet zoiets niet.

KOBE: Nah, als het op entertainen aankomt, zou ik haar toch niet onderschatten.

(gekletter in de hal, allen schrikken, Nicole verplaatst zich zachtjes op de achtergrond, richting boekenkast)

GABRIELLE: *(op)* 't Is niks. 't Is Nonkel Gerard maar. Hij is van de trap gevallen. 'k Zal hem gaan oprapen. *(af)*

PIETER: Woont hier nog iemand?

AXELLE: *(ijzig)* Niet dat ik weet.

KLARA: *(gemaakt vrolijk)* Oh de fantasie van dat kind! Ze zal wel weer iets laten vallen hebben. Een doos Lego blokjes of zo.

KOBE: Volgens mij speelt ze liever met echte "blokes". (Engels: bloke = kerel)

GABRIELLE: *(op, ze heeft een skelet bij de hand vast, sleurt het over de grond binnen - Bungelend skelet uit Halloweenshop of winkel met carnavalartikelen, +/- 20 euro)* Nu begint nonkel Gerard toch wel echt dement te worden. 't Is nog geen negen uur en hij begint al rond te dwalen. *(zet het skelet in de zetel)*

ANNELIES: *(tot Kobe)* Is... is dat een echte mens?

KOBE: Toch ooit geweest.

GABRIELLE: Blijf hier maar even zitten, nonkeltje. Om twaalf uur mag je weer gaan wandelen, hoor. En met de kettingen rammelen. Dat doe je graag, hè? *(gaat naast skelet zitten)*

NICOLE: *(stormt woest naar Gabriëlle)* Kom je ons weer treiteren? Heb je je nog niet genoeg geamuseerd, rotjoch? Of wil je weten hoe ik er uitzie met jouw make-over? *(Gabriëlle merkt "bloed", gilt, vlucht naar Floris, neemt de uil in de armen, beeft; Klara gaat Gabriëlle sussen, Gabriëlle mompelt: "Wil... wil..." Klara legt hand op Gabriëlle's mond. Intussen raast Nicole door)* Wel, kijk maar eens goed. Nu heb je de kans nog. Want als ik je vastkrijg, timmer ik je smoel dicht. Rotbedorven pekelteef! Je denkt dat je alles mag, hè! Maar niet met mij! Niet. Met. Mij!

KOBE: Kalm, Nicole, kalm!

NICOLE: Kom er niet tussen, coiffeur! Dat verwend nest heeft een les nodig. Oog om oog, tand om tand. Dat gaat ze nu leren.

KLARA: Hou op! Ze heeft een paniekaanval!

ANNELIES: Oh, maar dan moet ze door de buik ademen en een zware lichamelijke inspanning doen. Dan betert dat.

NICOLE: Een zware inspanning? Daar kan ze direct mee beginnen. *(balt de vuisten)* Kom hier, etterbak! Je hebt de oorlog verklaard, je zal oorlog krijgen.

(Axelle geeft Nicole een uppercut; Nicole wankelt; Pieter vangt haar op.)

AXELLE: Als je nog één vinger naar haar uitsteekt, ben je er geweest.

NICOLE: *(duizelig)* Jesus! Wat was dat voor een mokerslag! *(tot Axelle)* Doe jij aan body building, of wat?

PIETER: *(tot Nicole)* Bied je excuses aan.

NICOLE: Ik zal eens rap zijn!

PIETER: Je hebt me gehoord.

NICOLE: Moet IK me excuseren? Ik ben wel het slachtoffer, hè.

PIETER: Als je deze cursus wil blijven volgen, vind ik een excuus op zijn plaats. En voor de groepsgeest zou het ook beter zijn. We willen toch drie dagen gezellig samen leren paintbrushen? Of niet?

ANNELIES: Jij moet niks meer leren. Jij bent al een... Adriaan.

KOBE: Pieter heeft gelijk. Al dat gekibbel is voor niets nodig. *(maakt vrede steken)* Peace.

ANNELIES: Peace. *(bootst met moeite het vrede steken na)*

NICOLE: Ik bied jullie allemaal mijn welgemeende excuses aan. Sorry, dat ik me zo heb laten gaan.

KLARA: Voor een schooljuffrouw heb jij ongewoon choleries temperament.

NICOLE: Dat heb ik naar het schijnt van mijn vader geërfd. Maar de deemoed heb ik dan weer van mijn moeder. Nogmaals mijn oprechte verontschuldigen. En als jullie me nu zouden willen excuseren, ik ga me wassen. Oei!... Wat hoor ik daar?... Wat is dat?

ANNELIES: Toch weer geen spook!

NICOLE: *(tot Pieter)* Dat is jouw buik! Je bent bruine vloeibare muziek aan 't kweken. Ik zou maar rap naar het toilet gaan als ik jou was.

PIETER: Oeps! Ze heeft gelijk. 't Begint weer te gisten. Sorry!
(Pieter doet schort uit, Nicole en Pieter af)

AXELLE: *(tot Gabriëlle)* Gaat het, meisje?
(Gabriëlle knikt "ja")

KLARA: Zal ik een glas warme melk voor je maken?
(Gabriëlle knikt "ja")

AXELLE: Zullen we samen een wandeling maken?

KLARA: Het regent!

KOBE: Zeg, schilderen we vanavond nog?

KLARA: Nee. Jullie mogen naar bed. *(tot Gabriëlle)* Kom, schat. Wij gaan naar de keuken.

(Klara en Gabriëlle af)

ANNELIES: Naar bed? 't Is nog geen 10 uur! Is er's avonds geen animatie?

KOBE: *(doet schort uit)* Natuurlijk is er animatie. Om 12 uur is het bal. Dan mag je je glazen schoentjes aandoen en met nonkel Gerard dansen.

ANNELIES: *(tot Kobe)* Flauwe plezante! *(gaat "kleedje" uitdoen achter de schildersezal)*

AXELLE: Jij hebt een heerlijke humor.

KOBE: Oh! Maar ik heb veel heerlijke dingen, hoor madame.

AXELLE: Weet ik. En die wil ik ook nog ontdekken.

ANNELIES: Ik krijg mijn kleedje niet uit!

KOBE: Kom hier! *(zoekt schaar)*

AXELLE: Oh! Ben jij een expert in dames uitkleden?

KOBE: Zowel in aankleden als in uitkleden.

ANNELIES: Dat heeft Kobe gemaakt. Knap, hè?

AXELLE: Hij heeft ongeziene kwaliteiten.

(Kobe knipt ceintuur door)

ANNELIES: Je doet het kapot!

KOBE: Ik maak morgen van de zoom wel een nieuwe ceintuur.

ANNELIES: Maar het kleedje is al zo kort!

KOBE: Nah. Als niemand je een moeilijke vraag stelt, kan dat geen kwaad.

(Annelies trippelt achter het scherm, kleedt zich om)

AXELLE: Waarom mag je haar dan geen moeilijke vraag stellen?

KOBE: Dan doet ze zo. *(trekt de schouders omhoog zoals "ik weet het niet", neemt Axelle terzijde)* Het gaat plezant worden morgen. Ik maak er een minikleedje van.

AXELLE: En jij kent veel moeilijke vragen, veronderstel ik?

KOBE: Dat is niet noodzakelijk. Ze is van nature blond. De kleur die ze nu heeft, is hoogst kunstmatige intelligentie.

ANNELIES: *(is aangekleed)* Pft! Een hele avond vrij. Ik weet niet wat doen.

KOBE: Ga buiten de plantjes water geven.

ANNELIES: Ja maar, het regent.

KOBE: Doe dan een regenjas aan.

ANNELIES: Ah ja! Dat kan ik doen. *(wil af)*

KOBE: En vergeet je afspraak niet!

ANNELIES: Welke afspraak?

KOBE: Om twaalf uur, met nonkel Gerard!

ANNELIES: Ik dans niet met seniele ventjes. *(af)*

KOBE: Hoe komen jullie eigenlijk aan dat skelet?

AXELLE: Och, Klara met haar zotte kosten. Alles voor onze status.

KOBE: Gaan de chique dames tegenwoordig met een skelet wandelen in plaats van met een chihuahua?

AXELLE: Welnee. Gabriëlle wou geneeskunde gaan studeren. Klara was dolenthousiast. Stel je voor! Een dokter in de familie! Ze kocht meteen een skelet. Dan kon Gabriëlle al oefenen. Twee weken later besloot Gabriëlle naar de toneelschool te gaan. Nu gebruikt Klara het skelet af en toe als modelpop voor menselijke poses.

KOBE: Gaaf! Maar geef mij maar een levend model.

AXELLE: Zal ik voor jou model staan?

KOBE: Euh... is dat niet schadelijk voor jullie status?

AXELLE: Voor jou doe ik alles.

KOBE: Ja maar, zo goed kan ik nog niet schilderen, hoor.

AXELLE: Al doende leert men, toch? Morgen, tijdens de middagpauze, kom ik voor jou model staan. Aan jou wil ik me laten zien zoals ik ben.

KOBE: *(cynisch)* Dat wordt de revelatie van mijn leven!

(Pieter en Nicole op)

NICOLE: Ziezo, we zijn weer klaar om er in te vliegen.

KOBE: De vlucht is afgelast wegens te veel turbulentie.

PIETER: Hoezo? Is het vandaag geen les meer?

KOBE: Nope.

NICOLE: Ok. Dan ruim ik hier nog wat op. Open verfpotten, vuile borstels. Dat kunnen we zo niet laten liggen, hè. Help je een handje, Pieter?

(Nicole en Pieter ruimen op)

KOBE: Zorgen jullie voor de verf. Ik zal de borstels uitspoelen. *(tot Axelle)* Als je Gabriëlle ziet, doe haar de groeten. *(rept zich om te gaan helpen)*

AXELLE: Dat zal ik zeker doen. Tot morgen... darling. *(af)*

KOBE: Jawadde! Die overjarige kween is verliefd op mij.

NICOLE: Een oude geit lust ook nog wel een groen blaadje.

KOBE: Morgen tijdens de middagpauze komt ze hier voor mij komen poseren.

In haar blootje. Help!

NICOLE: Hier? Tijdens de middagpauze? (*Kobe knikt "ja"*)

PIETER: Shit! Kan je nergens anders gaan schilderen?

KOBE: Waarom?

NICOLE: Wij wilden stiekem... een boek raadplegen. Maar nu de les nu toch niet doorgaat, kunnen we het ook nu doen. Dus, volgens jouw "mates" gebruikte Klara een toverspreuk uit het *Necronomicon* toen ze me wegstuurde. (*gaat naar boekenkast*)

PIETER: Yep. Op pagina 142. De laatste zin is: "Edin Na Zu". Wat wil zeggen: "go to hell"!

KOBE: Hela, hola! Jullie gaan toch niet beweren dat onze edele madame een toverkol is?

PIETER: We zijn niet zeker. Maar we kunnen niet voorzichtig genoeg zijn. Alicia van "Bullet Witch" was een beeldschone vrouw. Maar 't was wel een heks. Ze veranderde water in vuur, liet het meteoren regenen, riep verwoestende tornado's op...

KOBE: Heb je het over een computerspelletje? Dat dacht ik al. Allee, stel dat Nicole betoverd is. Wat gaat ze daar aan doen?

PIETER: Een tegenspreuk zoeken.

NICOLE: (*met Necronomicon boek*) Bingo! Hier! Een spreuk om boze geesten te verdrijven.

KOBE: Dat onze nerd hier die bullshit gelooft, snap ik. Maar jij toch niet?

NICOLE: Wat niet baat, niet schaadt. Onderuit! Hier komt de tegenspreuk.

(*bezwerend*) "Udug-kul, allag-kul, mallag-kul, dingir-kul."

KOBE: Flauwe-kul. Maar allee, nu je toch bezig bent, staat daar geen spreuk in om verliefde vrouwen van mijn lijf te houden?

NICOLE: Om de liefde van een vrouw te winnen wel. Wacht, dat stond hier.

(*bladert*) Kijk!

KOBE: Ja maar, ik wil het omgekeerde effect. Maar wacht, als ik die spreuk nu eens van achter naar voor lees. Dan moet ik toch het omgekeerde krijgen.

NICOLE: Ik zou het niet weten.

KOBE: Euh, wat niet baat, niet schaadt. Kom. Geef hier die spreuk.

(De spreuk luidt als volgt:

Munus sicsigga ag bara ye

Innin aggish xashxur gishnu urma

Shaziga bara ye

Zigashubba na agsishamaziga

Namza ye innin durre esh akki

Ugu agba andagub

Terwijl Kobe moeizaam de spreuk achterstevoren leest, voeren Nicole en Pieter een gesprek terzijde)

NICOLE: Dus dat rood boek, uiterst links op de derde plank, is het geheim slot.

PIETER: Ja. Maar wanneer doen we de test? Tijdens de middagpauze gaat niet.

NICOLE: Vannacht? Om twee uur?

PIETER: 's Nachts? Dan zijn de spoken actief!

NICOLE: Bang? Ok. Dan doe ik het wel alleen.

PIETER: Nee, nee. Ik wil weten wat achter die boekenkast zit.

KOBE: Voilà! En nu maar hopen dat die toverspreuk werkt en dat die verliefde stormram mij gerust laat.

(Nicole zet het boek in de boekenkast)

ANNELIES: *(op, met regenjas, kletsnat)* Ik heb alleen maar in de voortuin de bloemetjes gegoten, hoor. Want 't is er echt geen weer voor.

KOBE: *(gespeeld shakespeareiaans)* Oh schattig schepsel! Hoe aimabel van jou om bij dit rotweer de flora van ons paradijs te verzorgen. De plantjes zullen u eeuwig dankbaar zijn. En ik, ik zal je tot het einde mijner dagen adoreren. Kom in mijn armen, mijn lief. Ik hou van jou!

ANNELIES: Fuck off! Zot!

KOBE: Het werkt! Potverdekke! Het werkt!

KLARA: *(op)* Had ik niet gezegd dat jullie moesten gaan slapen? Kom, kom. Allemaal naar bed. Morgen is het een zware dag.

(allen af - Klara doet het licht uit – spanningverhogende muziek – een klok slaat 2 uur – Nicole en Pieter op in pyjama, met zaklamp - ze gaan naar de boekenkast. Plots keert Pieter op zijn stappen terug, neemt een schildersdoek.)

NICOLE: Wat ga jij doen?

PIETER: *(bindt het doek als blinddoek om bij het skelet)* Zo kan hij niets zien. Ik heb al meerdere spelletjes gespeeld waarin spoken alles gaan verraden.

NICOLE: Kom hier! Nerd!

(Nicole neemt het rode boek weg – drukt op een schakelaar - De boekenkast schuift open – Achter de boekenkast hangt een spook dat met blacklight verlicht wordt –Pieter loopt weg – Nicole maakt foto's achter de boekenkast.

Einde 2° bedrijf

3° Bedrijf

(De ledlampjes en het geraamte zijn weg. Op de scène: Klara, Nicole, Pieter, Kobe en Annelies. Annelies draagt schoenen met hoge hakken en onder de mini-vuilniszakcreatie van Kobe een legging of lange broek. Kobe draagt een donkerroze artiestensjaaltje. Ergens achteraan ligt een lichtblauwe cape klaar voor Kobe. Achter elke schildersezal hangt (onzichtbaar) een gepimpte vuilniszak. De cursisten schilderen op het ritme van de muziek: [That happy feeling van Bert Kaempfert.](#))

KLARA: Goed zo! Niet nadenken. Gewoon blijven schilderen. Wat je schildert maakt niet uit. De muziek zet het ritme wel om in lijnen en kleuren.

(Annelies waagt er een paar danspasjes bij)

Ja. Je mag er bij dansen. Laat je hele lichaam opgaan in het gebeuren.

(ieder danst op zijn/haar manier komisch op het ritme)

Deze muziek geeft je een prettig gevoel. Je gaat automatisch vrolijke kleuren gebruiken: rood, roze, oranje, geel. Laat je helemaal gaan. Door de wisselwerking tussen klank en kleur zal een explosie van positieve energie vrijkomen.

(Kobe fluit het deuntje mee)

Ja, ja. Fluiten mag ook. Voel je goed! Be happy!

(De cursisten dansen uitbundiger en gekker)

NICOLE: *(zingt op de tonen van "That Happy Feeling" terwijl ze schildert)*

Wat ben ik blij

Met jou bij mij

Eenzaam bestaan

Loop naar de maan

KLARA: *(tot Nicole)* Zingen mag niet.

(Allen fluiten en dansen terwijl ze schilderen. Even later wordt er gebeld. Klara af. Nicole en Pieter zetten zich afzijdig)

NICOLE: *(tot Pieter)* En toch denk ik dat in de blinde muur aan de rechterkant een geheime deur is.

PIETER: Nee, daar is geen deur. Dat zijn de gamers het unaniem over eens.

We moeten links de trap op.

NICOLE: We? Ik ga alleen.

PIETER: (*zeurderig*) Ik wil mee.

NICOLE: Niks van. Bij het eerste spook dat te voorschijn komt, doe je weer in je broek.

PIETER: Boven is een deur. Met een slot. Als dat vast is, krijg jij het niet open. Ik wel.

NICOLE: Ben jij een freelance inbreker?

PIETER: Online kan je alles leren. Met een hamer en een schroevendraaier open ik alle sloten.

NICOLE: Een hamer, een schroevendraaier. (*sarcastisch*) Dat zal wel in mijn handtas zitten, zeker?

PIETER: Mag ik mee?

NICOLE: Als je een hamer en een schroevendraaier vindt. Anders niet.

(*De muziek stopt. Klara op met briefomslag.*)

KLARA: Sorry voor deze korte onderbreking. 't Was de postbode. Dan gaan we nu over naar een ander genre. Van de volgende muziek zou je euforisch kunnen worden. Maar hou je niet in. Laat je gaan. Beleef de emoties van schilder.

(*Klara zet de muziek op: [See you later alligator van Bill Haley](#), De cursisten shaken, kliederen en klodderen naar hartenlust. Klara opent de briefomslag; dan stopt ze de muziek.*)

KLARA: Juffrouw Nicole.

NICOLE: Ja mevrouw.

KLARA: Jij hebt je cursusgeld niet betaald.

NICOLE: Maar jawel! Dat is vorige maand gestort.

KLARA: Ik heb zonet de rekeninguittreksels van de bank ontvangen. Jouw betaling is nog steeds niet geboekt. En als het geld niet op mijn rekening staat, heb jij niet betaald.

NICOLE: Dat moet een vergissing zijn.

KLARA: Mogelijk. Maar als jij je vergist, hoef ik niet het kind van de rekening te zijn. Je mag nu cash betalen of anders... *(wijst naar de deur)*.

NICOLE: Zoveel heb ik niet bij.

KLARA: Geen geld, geen cursus. Vaarwel, juffrouw Nicole. Het ga je goed.

NICOLE: Nee. Ik blijf. Ik heb wel betaald.

KLARA: Er uit! Edin na zu!

NICOLE: Udug-kul, allag-kul, mallag-kul, dingir-kul.

(Klara staat perplex)

ANNELIES: Welke taal spreekt zij nu?

KOBE: Dat is koeterwaals.

ANNELIS: Huh?

KOBE: Dat is het Waals dat de Koeteren spreken.

ANNELIES: Ah.

GABRIELLE: *(op)* Was dat de postbode, mama?

KLARA: Ja.

GABRIELLE: Was er post voor mij?

KLARA: Nee, alleen rekeninguittreksels.

GABRIELLE: *(rist de bankuittreksels uit Klara's hand)* Hebben we nu eindelijk genoeg voor een Playstation of zijn we weer blut?

KLARA: *(loopt Gabriëlle na)* Geef hier! Gabriëlle, geef hier! Hier, zeg ik!

GABRIELLE: *(leest terwijl ze Klara ontwijkt)* Saldo: 500 euro. Yes! Een Playstation!... *(stokt)* Hé maar! De post is weer goed op tijd. Dat zijn uittreksels van verleden jaar! *(geeft uittreksels aan Klara)* 'k Zal wel weer kunnen fluiten naar mijn Playstation, zeker?

NICOLE: Daarom vond je mijn storting er niet op terug.

KLARA: Juist. We gaan door met de les.

GABRIELLE: Mag ik blijven kijken?

KLARA: Nee.

PIETER: Ik heb mijn Playstation meegebracht. Om de vrije tijd op te vullen.

Als je wil, mag je er mee spelen.

GABRIELLE: *(enthousiast)* Echt!

PIETER: Als je moeder het toestaat, ga ik hem halen.

GABRIELLE: Mama? Please?

KLARA: *(monkelend)* Jij mag best een beetje cursus missen, Mondriaan.

(Gabriëlle en Pieter af)

ANNELIES: We kunnen ook even wachten.

KLARA: Nee, wij gaan door. *(doceert)* Onze gevoelens zijn wispelturig. De ene keer zijn we happy, tien minuten later kunnen we down zijn. Een doek kan ook meerdere gevoelens bevatten. Dat maakt het interessanter. Een schilderij kan naast het vrolijke van daarnet perfect de gevoelens bevatten die deze muziek teweegbrengen.

(Klara zet de recorder op. We horen de "march funèbre" of de "dodenmars van Chopin" " De cursisten schilderen triest en traag, met donkere kleuren. Even later snottert Annelies van verdriet)

NICOLE: *(tot Annelies)* Innige deelneming.

ANNELIES: Dank u.

(Kobe reikt Annelies een zakdoek aan)

KLARA: Schaam je niet om je tranen. Werp al je droefheid in je schilderij. Verdriet in verf omzetten werkt therapeutisch.

(Even gaan muziek en schilderen door. Dan hapert de recorder.)

Fuck!

KOBE: Terwijl we schilderen? Dat gaat spetteren, hoor!

KLARA: De batterijen zullen leeg zijn.

(terwijl Klara het klepje van de batterijen probeert te openen rusten de cursisten even uit.)

KLARA: Ik krijg het klepje niet open.

ANNELIES: Ik kan niet helpen, hoor. Van techniek ken ik niets.

KOBE: Waarom verbaast me dat niet.

NICOLE: Ik klik dat meestal open met een schroevendraaier.

KLARA: Jullie mogen even pauzeren. Ik ben zo terug. *(af)*

KOBE: Zeg juffrouw toverheks, dat was wel straf daarstraks. En beetje kulgelul en hocus pocus, het jaartal veranderde. Ik hoop dat mijn toverspreuk straks ook zo goed lukt.

ANNELIES: Zijn jullie tovenaars?

NICOLE: Wel nee.

ANNELIES: En die datum dan?

NICOLE: Die stond er al op.

KOBE: Komaan. Rekeninguittreksels van vorig jaar. Mijn factuur is ook niet van de rapste. Maar hij blijft geen jaar achter, hoor.

ANNELIES: Wat zei je tegen haar in dat Waals van de Koeteren.

NICOLE: Ik zei: "Je kunt de pot op, madame. Ik blijf."

NICOLE: Amai! Daarom verschoot ze zo!

KLARA: *(op met batterijen en schroevendraaier)* Ziezo. Nog even en we kunnen weer aan de slag. *(vervangt de batterijen)*

ANNELIES: Mevrouw, zou je seffens alstublieft een plezanter liedje kunnen opzetten? Van dat klassiek word ik zo mottig.

KOBE: Ja, zo'n zware muziek vlak voor het eten. Dat is niet goed voor de spijsvertering. Zet maar een licht digestiefke op.

KLARA: Wel ja, een levendig vivace voor de lunch. Waarom niet.

(Klara zet muziek op. <http://www.youtube.com/watch?v=wMjKFVXNjjU> Pieter op, gevolgd door Gabriëlle met Playstation controller in de hand. Pieter loopt houterig met snelle pasjes. Beiden hebben dolle pret.)

GABRIELLE: Kijk mama! Een echte [Mario Bros](#). Ik kan er mee doen wat ik wil.

(Gabriëlle "bestuurt" Pieter met de controller. Ze laveert hem in het rond met commando's als "voorwaarts, links, rechts, achteruit, spring, buk, stop, neem voorwerp. Pieter voert de commando's uit. Gabriëlle geeft meerdere "neem voorwerp" commando's. Bij één ervan kan Pieter de schroevendraaier pakken, die hij dan snel onder zijn trui moffelt. Allen kijken geamuseerd toe.)

KLARA: *(zet muziek af)* Nu is het wel genoeg geweest. Pieter is hier om te schilderen, niet om jou te amuseren, jongedame.

GABRIELLE: *(tot Pieter)* Ik ken de knopjes rapper dan je dacht, hé makker!

PIETER: Je bent een goede leerling.

GABRIELLE: En jij een lieve meester, Mondriaantje. *(geeft Pieter een kus op de wang, dan tot Kobe)* Je mag mijn tante hebben. Ik heb beter gerief gevonden.

KOBE: Ik moet jouw tante niet hebben. Ik heb al een lief. *(trekt Annelies tegen zich aan)*

ANNELIES: Laat me gerust.

KOBE: Maar allee, schat. Vannacht kon je dat toch verdragen. Toen was je zo meegaand.

ANNELIES: *(trekt een schoen uit, dreigt met de hak)* Geen ongewenste "intermiteiten" aan mijn lijf. Laat me gerust of ik sla.

PIETER: Pas op Annelies! Zo'n hak is gevaarlijk. Dat klopt zoals een hamer. *(stoot Nicole aan)* Hamer.

ANNELIES: Hij moet zijn handen thuishouden, verdomme! Waarom denk je dat ik hier ben? Omdat schoften zoals hij me niet gerust laten. Altijd willen ze mij bepotelen. En zeg ik er iets over, beweren ze dat ik het uitlok. De mannen doen nooit iets verkeerd. Maar ik zit wel met een trauma. Ik ben altijd de pineut. *(werpt schoen achteloos weg - schopt de andere ook uit - gaat in de zetel zitten - zet voeten in de zetel - trekt knieën op - mokt.)*

GABRIELLE: *(tot Kobe)* Pak mijn tante maar, joh. Die gaat dat graag hebben. Die is in jaren niet meer bepoteld. *(af)*

KLARA: *(geagiteerd)* Kunnen we nu doorgaan met de les?

ANNELIES: Ik heb geen zin meer.

KOBE: Ik ook niet.

PIETER: Ik heb eigenlijk honger.

KLARA: Bon. Dan gaan we nu lunchen en beginnen we straks 10 minuten vroeger. Smakelijk eten. *(af)*

(Nicole, Pieter en Kobe doen hun schilderschort uit. Nicole werpt haar schort 'achteloos' over een schoen van Annelies.)

KOBE: Ga je mee eten, Anneliesje?

ANNELIES: Nee.

KOBE: Je gaat vermageren, hoor.

ANNELIES: Kan me niet schelen.

KOBE: Komaan, ga mee.

ANNELIES: Nee.

(Kobe af achter een schildersezal.)

NICOLE: Ga toch mee, Annelies. Samen eten is olie voor de vriendschap.

((pakt haar "schort" samen met de schoen op, geeft hem aan Pieter, die hem in het kastje stopt.))

ANNELIES: Ik wil met die flauwe plezante niks meer te maken hebben.

PIETER: Jongens, ik heb honger! Ik kan wel drie megabytes op.

NICOLE: Daarom kunnen nerds zo goed overweg met een computer! Ze vreten megabytes!

PIETER: Een mega-"bite" is een dubbele hamburger.

KOBE: *(op, met lichtblauwe cape, gedrapeerd als mantel van de goede fee, aan de hals dichtgeknoopt met zijn sjaaltje, lang penseel als toverstok in de hand, zingt met hoog stemmetje: "Bibbidi Bobbidi Boo")*

"Salagadoola mechicka boola bibbidi-bobbidi-boo

Let maar eens op, je weet niet wat je ziet, Bibbidi Bobbedi Boo

Salagadoola mechicka boola bibbidi-bobbidi-boo

Dit is getover, geloof het of niet. Bibbidi-bobbidi-boo"

(Annelies kan met moeite haar lach bedwingen)

Kom kindje, instappen *(opent denkbeeldige koets)* anders is het feest voorbij. Oh maar, met dat kleedje kan je niet gaan. Wacht maar eens af, wat ik doe met mijn staf. Bibbidi bobbidi, bibbidi bobbidi, boo! Oh! Wat een beeldschone jurk! Van couturier Kobe von Garderobe, zeker? En kijk! Glazen muiltjes! Nee maar! Waar is het andere muiltje? Ben je dat al kwijt? Dat mag nu nog niet! Dat mag pas na middernacht!

NICOLE: *(geeft haar schoenen)* Hier zijn haar glazen muiltjes, fee Petemoei.

KOBE: Ah! Dank je, lakei. Kom meisje, schuif je fijne voetjes hier maar in. Het is hoog tijd voor het galadiner. *(Annelies speelt lachend het spel mee)* Jeetje! De koets is al weg. Nu zullen we te voet moeten gaan. *(biedt Annelies een arm aan)*

ANNELIES: *(haakt in)* Jij zotte Zoeloe!

KOBE: Bibbidi bobbidi boo.

(Kobe en Annelies af)

NICOLE: *(zucht van opluchting)* Dat was even spannend.

PIETER: *(neemt schroevendraaier en schoen)* Zullen we dan maar? We hebben alles wat we nodig hebben. *(geeft schroevendraaier en schoen aan Nicole.)*

NICOLE: Ben je zeker dat je wilt meegaan? Als ze ons betrappen is de cursus over and out. Ook voor jou.

PIETER: Ach, Ik ben toch al een natuurtalent.

NICOLE: Vooruit dan. Laat zien dat je als slotenkraker ook zo geslaagd bent.

PIETER: Euh, Nicole... Alvorens te sterven, zou ik toch nog graag weten wat je zoekt. Je mag het gerust vertellen. Ik neem je geheim mee in mijn graf.

NICOLE: Maar Pieter. In reality games heb je toch minstens twee levens. En misschien staat er achter die deur wel een fles levenselixir. Komaan. Binnen 10 minuten moeten we aan tafel zitten of ze worden achterdochtig.

(Nicole en Pieter openen de boekenkast. Muziek: [de karaoke uitvoering van "Thriller" van Michael Jackson](#) . Het black-light spook hangt er nog. Ze ontsteken een (projectie-)lamp achter de boekenkast en sluiten de boekenkast. We zien een schimmenspel in het schilderij aan de muur.)

GABRIELLE: *(op)* Oh! Poppenkast!

(Gabriëlle zet zich in de zetel en kijkt naar het schimmenspel. Pieter en Nicole sluipen de treden op. Als Pieter op de laatste trede staat, constateert hij dat de deur vast is. Nicole geeft de schroevendraaier door. Pieter steekt de schroevendraaier in het (denkbeeldig) slot. Dan geeft Nicole de schoen door. Pieter klopt met de hak op zijn vinger. Reactie van pijn. Dan klopt hij met de hak op de schroevendraaier. Bij de derde slag breekt de hak af. Pieter geeft de gebroken stukken aan Nicole. We zien Nicole foeteren. Pieter haalt de schroevendraaier uit

het slot. Beiden sluipen de trap af. Projectielamp uit. Boekenkast open. Beiden op. Muziek fade out. Boekenkast dicht.)

GABRIELLE: *(applaudisseert, Nicole en Pieter schrikken)* Bravo! Jullie zijn geboren entertainers.

NICOLE: Wat bedoel je?

GABRIELLE: Jullie schimmenspel daar in het schilderij. De trap op sluipen, een slot forceren, een hak die afbreekt. Pover scenario, maar 't was wel leuk om zien. *(Nicole vloekt binnensmonds, legt schoen en hak op de grond, Gabriëlle flirterig tot Pieter)* Jij bent een geboren acteur.

PIETER: Ja, hè?

GABRIELLE: Wij zouden samen kunnen optreden.

KLARA: *(op, Pieter moffelt de schroevendraaier onder zijn trui)* Ah! Hier zijn jullie! Jullie horen in de ridderzaal te zijn. Het eten wordt koud.

PIETER: We wilden net vertrekken, mevrouw.

(Nicole en Pieter af)

KLARA: Heb jij al gegeten?

GABRIELLE: Nee, ik heb naar een schimmenspel gekeken.

KLARA: Welk schimmenspel?

GABRIELLE: Daar achter dat schilderij. 't Was een leuke verrassing. Ik wist niet dat je langs die boekenkast achter het schilderij kon komen.

KLARA: Wat!

GABRIELLE: En waarom hangt daar een spook achter?

KLARA: Dat... dat... vertel ik je later wel.

GABRIELLE: Nee, mama. Ik wil het nu weten. Ik weet al langer dat je voor mij dingen verbergt. Over mijn papa bijvoorbeeld. Met een jonge griet naar Zuid-Amerika vertrokken. Ik geloof er geen snars meer van. Ik voel zijn nabijheid.

KLARA: Dit is niet het moment voor ontboezemingen, Gabriëlle. Ik wil weten wie je achter de boekenkast gezien hebt. *(streng)* Wie was het?

GABRIELLE: Nicole.

KLARA: Ik wist het! Ik wist het! Maar waarom? Waarom? En Pieter? Waar was Pieter?

GABRIELLE: Die is pas na de voorstelling binnengekomen. Hij was gaan pipi doen.

KLARA: Ik moet Axelle verwittigen. Waar zit dat schepsel! Ze is niet komen opdienen. Ik heb het verdorie allemaal zelf mogen doen.

GABRIELLE: (*sarcastisch*) Arme mama.

KLARA: Trek het je niet aan, liefje. Je mama zorgt er wel voor dat het goed afloopt. (*af*)

GABRIELLE: (*gaat naar Floris*) Ik heb gelogen, Floris. Vind je dat erg? Als mijn overbeschermende mama de waarheid niet wil vertellen, ben ik dat toch ook niet verplicht? Jij begrijpt dat wel, hè? Natuurlijk begrijp je dat. Hoe lang zijn we nu al maatjes? Zestien jaar? De eerste jaren leefde je nog. Als ik je naam riep, kwam je aangevlogen en landde voorzichtig op mijn schouder.

KOBE: (*op*) Mag ik even storen?

GABRIELLE: Hangt er van af wat je komt doen. Als het is om een potje te vrijen, heb je pech. Tante Axelle is er niet.

KOBE: Ik kwam de schoenen van Annelies halen.

GABRIELLE: Ach, kreeg Pruillipje koude voetjes?

KOBE: Daar liggen ze. (*raapt de schoenen op*)

GABRIELLE: Als dat de schoenen van je schat zijn, zal ze als een hinkepoot door het leven moeten. Want die ene hak heeft gedaan met "hakken".

KOBE: Misschien kan ik hem er terug op kloppen. (*duwt de hak op de schoen en slaat er mee op de grond*)

GABRIELLE: Dat doe je beter met een hamer. Zo sla je de nageltjes krom.

KOBE: Zou jij een hamer willen halen?

GABRIELLE: Ja, maar dan moet jij ook iets voor mij doen.

KOBE: Zeg het maar.

GABRIELLE: Zou jij met mijn tante willen aanpappen en op het moment dat je haar duizelig maakt van geluk willen vragen waar mijn papa is?

KOBE: Waarom vraag je dat zelf niet?

GABRIELLE: Dan zegt ze weer dat hij in Zuid-Amerika zit. Maar ik geloof dat niet. Nu ze dolverliefd is op jou, wil ze het jou misschien wel vertellen. Ik zou er alles voor geven om te weten waar mijn papa is.

KOBE: Nah. Een hamer is genoeg. Ok. Ik zal mijn best doen. Maar ik kan niets beloven.

GABRIELLE: Je bent een schat! *(af)*

KOBE: *(mimeert misnoegdheid over zijn belofte, oefent met tegenzin)* Axelle, I love you. *(mimeert dat hij het niet ziet zitten, oefent iets dramatischer)* Axelle, I love you!

AXELLE: *(op, gekleed als Drag Queen (voorbeeld), zwoele stem)* Hello, darling!

KOBE: Jesus! Wat is dat!

AXELLE: Ik kom poseren. Hoe vind je mijn outfit?

KOBE: Euh... Nogal bont en kakel. 'k Zal veel tubetjes verf nodig hebben.

AXELLE: Ik had beloofd me te laten zien zoals ik ben. Verrast?

KOBE: En geen klein beetje. Ben jij een... een...

AXELLE: Drag Queen?

KOBE: Juist. Dat bedoelde ik. Een kween.

AXELLE: Dat is mijn droom, Kobe. Een carrière als Drag Queen in Los Angeles en Las Vegas. Met boa's over mijn schouders en pluimen in mijn gat. Ik wil dansen en zingen! *(playbackt [Blue Tango van Amanda Lear](#))* Wat vind je er van, darling?

KOBE: Een beetje overweldigend. Maar knap. Heel knap!

AXELLE: Ooit word ik de beroemdste Drag Queen van L.A.

KOBE: Ja, maar... is een Drag Queens meestal geen man?

AXELLE: Ja.

KOBE: ... Maar jij bent een uitzondering.

AXELLE: Nee.

KOBE: ... Ben jij dan... nonkel Axelle?

AXELLE: Ik ben wat men noemt: transgendered. Omgebouwd. Ik kan voor 100 % jouw geliefde zijn.

KOBE: Heb jij alles er op en er aan?

AXELLE: En er af.

KOBE: Oe! Dat moet pijnlijk geweest zijn.

AXELLE: En tot ik jou ontmoette nogal nutteloos. Sinds mijn “verbouwingen” mag ik van Klara niet meer buiten komen. Geen schandalen in onze nobele familie. Veertien jaar huisarrest! Daar sta ik dan met mijn vrouwelijke lichaam. Met mijn talenten.

KOBE: Maar binnenhuis mag je toch nog wel een potje vrijen.

AXELLE: Wil je met me vrijen? Oh schat! Je maakt me dolgelukkig! *(omhelst Kobe – verliest daarbij een oorbel)*

KOBE: Euh... Ben je zo gelukkig dat je zweeft?

AXELLE: Ja!

KOBE: Dan moest ik iets vragen.

GABRIELLE: *(op met hamer)* Ho! Tante Axelle! Is het al carnaval?

AXELLE: Kobe had me gevraagd om model te staan. Hij wou me op een ludieke manier schilderen.

GABRIELLE: *(tot Kobe)* Niet slecht. Alleen die oogschaduw had je er wat minder dik mogen op leggen.

AXELLE: *(tot Kobe)* Tot vanavond dan maar?

KOBE: Bah ja, waarom niet.

(Axelle af)

GABRIELLE: Heb je het gevraagd?

KOBE: Je kwam te vroeg binnen. Ze heeft te veel tijd nodig gehad voor haar ontboezemingen.

GABRIELLE: Tante Axelle zonder beha? Dat had ik willen zien.

KOBE: Ik denk het niet. Maar ik zal het vanavond nog eens proberen.

GABRIELLE: Beloofd?

KOBE: Op mijn communiezieltje. *(Gabriëlle geeft de hamer; Kobe herstelt de hak, Gabriëlle houdt de schoen vast)* Hoe lang is het geleden dat je je vader nog gezien hebt?

GABRIELLE: Ik herinner me hem nog een beetje uit mijn kleutertijd. Dan is er een zwart gat. Als gevolg van een hysterische neurose, zegt mijn mama. Daarna was papa weg... en was Floris opgezet.

KOBE: Wat was er dan gebeurd?

GABRIELLE: Dat wil niemand zeggen. Verdrongen herinneringen moet je gerust laten, zegt mama. Een traumatische ervaring verdringen, is een verdedigingsmechanisme van het geheugen.

KOBE: Misschien heeft ze wel gelijk. Ziezo. De hak staat er op. *(legt de hamer op de tafel)*

KLARA: *(op, terwijl ze roept)* Axelle! *(tot Kobe)* Wat doe jij hier?

KOBE: Ik kwam de schoenen van Annelies halen.

KLARA: Er uit! Dit lokaal mag alleen tijdens de cursus betreden worden.

KOBE: Ja, mevrouw. *(af)*

GABRIELLE: Amai, wat een kort lontje. Zou je eens niet wat “zennen”?

KLARA: Daar heb ik geen tijd voor. Heb je tante Axelle gezien?

GABRIELLE: Ja. Ze was hier. *(grinnikt)* Kobe heeft haar gebodypaint.

KLARA: *(zet grote ogen op)* Hier?

GABRIELLE: Ja, waar ligt de meeste verf.

KLARA: Waar is ze naartoe?

GABRIELLE: Ze is langs daar buiten gegaan.

(Klara woest af naar privé vertrekken)

GABRIELLE: *(tot Floris)* Help me denken, schat. Een geheime trap met geheime ingang via de boekenkast. Waar leidt die naartoe? Wat deden die twee daar? Waarom is mama zo geagiteerd? Waarom wil ik plots per se weten waar mijn papa is? En last but not least: waarom bescherm ik Pieter?

(Nicole en Pieter op)

NICOLE: Storen we?

GABRIELLE: Jij wel. Hij niet. Ik zou Pieter graag onder vier ogen spreken.

NICOLE: Geen probleem. *(af)*

GABRIELLE: Wat deden jullie achter dat schilderij? Mijn mama was behoorlijk van de kook toen ze het hoorde.

PIETER: Heb je 't haar verteld?

GABRIELLE: Ik heb gezegd dat ik Nicole gezien heb, maar niet dat jij er bij was. Wat zochten jullie daar?

PIETER: Nicole is iets op het spoor, zegt ze. Maar ik weet niet wat.

GABRIELLE: Ik wil weten wat ze zoekt. Als het iets legaal is, word ik jullie bondgenoot. Zeg alvast tegen Nicole dat ze op haar hoede moet zijn. Klara Klodder is in alarmfase rood. *(neemt tube rode verf)* Briefing om 2 uur in de ridderzaal?

PIETER: Ay ay sir! *(Gabriëlle af via privé vertrekken)* Mayday! Mayday! *(opent deur, Nicole op)* Houston, we have a problem.

NICOLE: Wat scheelt er?

PIETER: Er is slecht nieuws en er is goed nieuws.

NICOLE: Ah! Het goede nieuws zie ik al liggen. *(neemt hamer)* En wat is het slechte nieuws?

PIETER: Klara is in hoogste staat van alarm. Ze weet dat jij achter de boekenkast gezeten hebt.

NICOLE: Shit! Dan gaat ze me nog strakker in 't oog houden. Einde zoektocht, Pieter.

PIETER: Niet noodzakelijk. Mij zal Klara niet viseren want Gabriëlle heeft niet gezegd dat ik er bij was. Als je me vertelt wat je zoekt, zal ik het gaan halen.

NICOLE: *(zucht, verslagen)* Hier is mijn fototoestel. Zoek een kamer of meerdere kamers die bewoond geweest zijn. Breng zoveel mogelijk foto's mee van wat daar allemaal ligt. Voorwerpen, kledij, brieven... alles wat iemand zou kunnen identificeren. Wees voorzichtig. *(af)*
(Pieter steekt de hamer onder zijn trui. Axelle op – in normale kledij)

AXELLE: Heb je hier toevallig een oorbel zien liggen?

PIETER: Nee, mevrouw.

AXELLE: Die moet hier nochtans liggen.

PIETER: Zal ik helpen zoeken?

AXELLE: Graag. 't Is een *(beschrijving van de oorbel)*

KLARA: *(op, tot Pieter)* Hoe dikwijls moet ik het nog zeggen? Dit is geen rendez-vous plaats. Buiten!

PIETER: Ja, mevrouw. Sorry, mevrouw. *(af)*

KLARA: En jij, lellebel, moet eens goed naar me luisteren. Ten eerste: hier wordt niet gebodypaint. Ten tweede: Jij zorgt hier voor het eten. Dat is de afspraak. En ten derde: Nicole is in de geheime gang geweest.

AXELLE: Wat?

KLARA: We moeten haar dag en nacht in het oog houden. Ik schaduw haar overdag. Jij doet de nachtdienst.

AXELLE: Foert! Los het alleen op. Ik speel niet meer mee. Ik ga naar Los Angeles.

KLARA: Hoe denk je daar te geraken, getunede Lada? Je hebt geen nagel om aan je gat te krabben. *(sist)* Jij lost dit probleem mee op. Jij bent medeplichtig.

KOBE: *(op, maakt hoffelijke buiging)* Na u, Mylady. *(Annelies op, schrijdt lachend binnen)* Mag ik u een ezel aanbieden?

AXELLE: *(jaloers)* Ik ga mijn koffers pakken. *(af)*

KOBE: *(tot Annelies)* Wat wenst u vandaag? Het penseel met het gouden handvat of mijn penseel?

KLARA: Hou op met die flauwe kul. Schorten aan.

KOBE: Hè, hè! Wij zijn wel jouw klanten, hè. Die snauw je niet af, die behandel je met egards. Ik ben trouwens aan 't oefenen om in hogere kringen te circuleren. Want ik zou wel eens jouw schoonbroer kunnen worden.

ANNELIES: Oh! Mag ik dan bruidsmeisje zijn?

KOBE: Natuurlijk Mylady! Het zal voor mijn bruid en mij een genoegen zijn jou aan onze zijde te zien schrijden.

KLARA: Hou daar mee op!

KOBE: Zeg, wij zijn hier wel voor een rustgevende therapeutische cursus, hè. Niet om afgeblaft te worden. Kan het wat vriendelijker? Dank u. *(doet schilderstenue aan)*

ANNELIES: Ik ga mijn kleedje aantrekken.

KLARA: Nee, dat doe je niet aan. *(geeft nieuwe vuilniszak)* Frivole dingen leiden de aandacht af.

(Nicole en Pieter op)

ANNELIES: Ik voel me niet goed in zo'n patattenzak.

KLARA: Het is de bedoeling dat je door het schilderen een goed gevoel krijgt, niet door de kleding die je draagt. Ik ga water halen. Als ik terug ben, is iedereen in tenue. *(af)*

ANNELIES: Amai die is pissig.

KOBE: Wat doen we, folks? Haar orders uitvoeren? Of allemaal onze vuilniszak pimpen?

ANNELIES, PIETER en NICOLE: Pimpen!

(Muziek: [Opzij, opzij van Herman Van Veen](#) Annelies gaat haar kleedje aandoen. Nicole, Kobe en Pieter nemen een vuilniszak en knippen en plakken hem aan de tafel. Dan verdwijnt ieder met de flarden achter een schildersezal, waar ze zich snel omkleden met de vooraf gepimpte vuilniszak. Suggesties: short, hesje, slabbetje, rokje, bolero. Als iedereen klaar staat voor zijn/haar ezel, Klara op met emmer water.)

KLARA: Geestig. Heel geestig. *(geeft ieder een bakje met water)* We schilderen nat in nat. Je maakt het papier nat met een spons. Daarop klierder je met verf en veel water. De kleuren lopen dan door elkaar en vormen eigenzinnige structuren. Er liggen sponsjes op de tafel. Begin maar. En niet komen klagen als jullie op jullie kleren spatten.

(Allen nemen een sponsje – klok slaat 2 uur)

PIETER: *(snift)* Mevrouw! Ik ben mijn zakdoek vergeten.

KLARA: Ga maar ene halen.

(Pieter af)

KOBE: 't Is geen droge bedoening in de letterlijke zin. Maar met een muziekje erbij zou toch gezelliger zijn.

KLARA: Voor deze oefening moet de inspiratie uit jezelf komen. *(Allen spatten en spetteren. Klara zet zich met het air van een lijfwacht naast Nicole.)* Je gebruikt te weinig water. *(Nicole doopt spons in water en wringt hem uit op haar schilderij)* Dat is te veel water. *(Nicole neemt doek en veegt haar schilderij droog)* Je hebt op de grond gemorst. *(Nicole veegt de grond schoon en knijpt een kwak verf op haar doek)* Schilderen doe je met een borstel.

NICOLE: Krijgen de anderen ook les, of ga je hier wortel schieten?

KLARA: Zorgleerlingen hebben meer begeleiding nodig. *(Kregelig wrijft Nicole de verf uiteen)* Je moet meer water gebruiken.

NICOLE: *(doopt de spons in water en duwt de natte spons in Klara's gezicht)* Is dat genoeg water? Klotenwrijf! Of wil je nog meer. *(bedreigt Klara met zeiknatte spons)* Van in het begin zit je op mijn kap. Ik mag niet zwart-wit schilderen, ik verstoort de les, je stuurt me om de haverklap naar huis, je komt naast me staan als een gendarm. Ik ben het beu! Ik laat niet met mij sollen. *(werpt spons in emmer die vlak bij Klara staat, water spat op, Pieter op)* Therapeutisch schilderen, mijn voeten! Hier kom je opgefokt buiten, door het getreiter en gejudas van een klodder die denkt dat ze kan schilderen. Ga godverdomme zelf in therapie! Stuk pretentie! En neem dat etterbakje van een dochter mee. Want die kent er ook iets van om iemand het bloed onder zijn nagels te halen. Ik kap er mee. Houd mijn cursusgeld geld en stik er in. Maar dit krijgt nog een staartje. Wacht maar!
(gaat naar deur)

KOBE: Een mooi krulstaartje is ook niet lelijk, hoor madame.

KLARA: *(tot Kobe)* Lach er niet mee!

(Pieter fluistert Nicole iets in het oor; Nicole knikt: "Ok". Dan Nicole af)

KOBE: Ik? Lachen? 'k Zou niet durven.

KLARA: Allemaal aan het werk!

ANNELIES: Zeg, als je zo blijft commanderen, ga ik ook slechter gezind terug naar huis dan toen ik gekomen ben.

KLARA: Nu de storende factor weg is, wordt het gegarandeerd een stuk aangenamer.

PIETER: *(terzijde)* En spannender.

KOBE: Krijgen we er nu een muziekje bij?

KLARA: Eigenlijk hoort bij deze oefening geen muziek. Maar goed, jullie vragen, wij draaien. *(zet muziek op: [De ouverture van The Phantom of the Opera](#))*

KOBE: Wat een zware kost! Kan dat niet wat lichter, madame? Een liedje van Franske Bauer of zo?

(Gabriëlle op, draagt wit kleedje waarop afdrukken van bloedende handen; op haar gezicht, hals, nek en armen, zijn bloedende wonden aangebracht (zelfklevers uit Halloween shop); strompelt dramatisch via elke houvast richting zetel; Klara hapt naar adem)

KLARA: Gabriëlle! Mijn kindje!

KOBE: My God!

GABRIELLE: *(met gebroken stem)* Mama.

KOBE: *(tot Annelies)* Wel EHBO-er? Zou je niet gaan vragen of ze ingeënt is tegen Tetanus?

KLARA: Bel een dokter!

KOBE: Waar staat de telefoon?

GABRIELLE: Mama... Help me! *(valt in de zetel)*

KLARA: Natuurlijk help ik je, schat. Wat is er gebeurd?

GABRIELLE: Me.. mes...

KLARA: Wie? Wie had een mes?

GABRIELLE: ...Ni... Ni...

(algemene consternatie – alleen Pieter houdt zich stoïcijns afzijdig)

KLARA: *(furieus)* Nicole! Dini dina alakti limda! *(woest af)*

ANNELIES: Wat zegt ze?

KOBE: *(heft schouders op)* Ze koertert weer in 't Waals.

GABRIELLE: *(meelijwekkend)* Kobe!... Kobe!... Mijn moeder... houd haar tegen... mag Nicole... niks doen...

KOBE: Een wilde leeuwin tegenhouden? Duh.

GABRIELLE: Please!

ANNELIES: Doe dan toch wat ze vraagt! 't Is misschien haar laatste wens!

KOBE: Heeft er iemand een lasso?

ANNELIES: Maar ga dan toch! Seffens is het te laat!

KOBE: Ik ben al weg. *(af)*

GABRIELLE: *(tot Annelies)* Ni... Ni... dol... gedraaid... Haal... Smurf... Smurfenspray... moeten ons... verdedigen.

ANNELIES: God ja! Met razende mensen weet je nooit. Het zit in mijn handtas op mijn kamer. 'k Ga het direct halen. *(af)*

GABRIELLE: Zijn ze allemaal weg?

PIETER: Wat een show! Jij bent een geboren actrice.

GABRIELLE: We moeten voortmaken. Onze naïevelingen blijven niet lang weg. *(af via hal, laat deur open staan, daarna terug op met Nicole)*
Was het niet te eng in de vestibulekast? Sorry, maar dat was volgens mij de beste schuilplaats.

NICOLE: Waarom wil jij me helpen?

GABRIELLE: Ik wist niks van die geheime gang. Dan wil ik begot toch ook weten waarvoor die gediend heeft. En vooral wie er mogelijk gewoond heeft. Wat zijn jouw vermoedens?

NICOLE: Het spoor dat ik volg stopt hier, in *(vul in: jaartal, 19 jaar geleden)*.

GABRIELLE: Dat is het jaar dat ik geboren ben! Ik krijg de kriebels. Maak dat je achter die boekenkast zit. *(tot Pieter)* Heb je alles?

(Pieter haalt schroevendraaier en hamer onder zijn trui vandaan – Nicole opent de boekenkast – Nicole en Pieter af via de boekenkast – Muziek – Zodra Pieter het slot geforceerd heeft, verdwijnen hun schimmen via links – licht uit – Annelies op met Smurfenspray – Gabriëlle gaat bliksemsnel liggen)

ANNELIES: Hier is de spray. Ik zal hem gebruiken als 't nodig is. Blijf maar rustig liggen. Ik laat je geen moment alleen.

GABRIELLE: Dank... dank je.

KOBE: *(op)* Hoeveel hectares is dit kasteel groot, zeg? 'k Heb al door zevenentwintig gangen gecrost en er is geen kat te zien.

ANNELIES: Mannen! Stuur ze weg zonder landkaart en ze zijn het noorden kwijt.

KOBE: En stuur vrouwen weg mét een landkaart en ze zijn het noorden, het oosten, het zuiden, en het westen kwijt.

KLARA: *(op)* Die bitch is nergens te vinden. Hoe is met jou, schat? Gaat het? *(tot Kobe)* Heb je een dokter gebeld?

KOBE: Als je niet zegt waar de telefoon staat, kan ik niet bellen, hè.

(Axelle op met reiskoffers, draagt een jas en een boa)

KLARA: Waar denk jij naartoe te gaan?

AXELLE: Naar Los Angeles. Weg uit dit rotkasteel. Ik heb het gehad, Klara.

Je mag voortaan je boontjes alleen doppen. Ga je mee, Kobe?

KOBE: Euh... Ga al maar. Ik kom wel achterop.

ANNELIES: Jij bent van de eerste leugen ook niet gebarsten, hè?

AXELLE: *(merkt Gabriëlle)* Gabriëlle! Wat is er met jou gebeurd, schatje?

Gabriëlle! Mijn lieve schat, zeg iets!

(muziek: [Oh mein papa, gespeeld door Eddie Calvert](#) – licht achter

schilderij – schimmenspel - komen achtereenvolgens van de trap:

"Pieter, een oudere man, Nicole. Klara en Axelle deinzen achteruit.

Gabriëlle zet zich recht. De boekenkast gaat open. Pieter op.)

PIETER: En dit, dames en heren, is... *(oude, bestofte man op)*

ANNELIES: Eek! *(spring in Kobe's armen)* Een spook!

PIETER: Dit is...

GABRIELLE: *(blij)* Mijn papa?

NICOLE: *(op)* Sorry, Gabriëlle, dit is Willem. De butler, en mijn papa.

AXELLE: Ik ben weg.

KLARA: Jij blijft hier!

GABRIELLE: Ik weet het weer! Hij heeft Floris vermoord! *(vliegt naar Willem,*

slaat hem. Het stof uit zijn kleren vliegt op) Moordenaar! Ellendeling!

Smeerlap! Ik was amper vier jaar! Ik zag dat beest graag!

AXELLE: Kom meisje. *(trekt Gabriëlle terug, als Axelle vlak bij Willem staat,*

niest hij.) Het is allemaal voorbij.

KOBE: Voor iemand daarnet bijna dood was, is ze wel vinnig, hè?

GABRIELLE: *(trekt de "wonden" van haar gezicht)* Zelfklevers uit een

Halloween shop.

KLARA: Zelfklevers? Maar waarom?

GABRIELLE: Waarom? Dat zou ik van jou willen weten. Waarom zit die vent

hier al jaren op een geheime zolderkamer?

AXELLE: Omdat je moeder het recht in eigen handen genomen heeft. Je

stond er bij toen hij Floris vermoordde. Je was in alle staten. De weken

die daarop volgden, was je hysterisch. Je had angstaanvallen, woedebuien, huilbuien, epileptische aanvallen.

KLARA: Hij heeft mijn dochter psychisch kapot gemaakt!

NICOLE: En daarom heb je hem opgesloten?

KLARA: De politie zou het geklasseerd hebben als een bagatel. Wie wordt er nu gestraft voor het doden van een uil! Maar mijn dochter was wel een slachtoffer. Hij verdiende een gevangenisstraf. Daarom maakte ik een geheime gang en sloot hem op.

KOBE: Amai. Een gang bouwen, een manskerel opsluiten. Die moet in die tijd veel spek gegeten hebben.

NICOLE: Mijn man, Axel, heeft me geholpen.

GABRIELLE: Axel.... Axelle. *(gaat naar Axelle)* Papa?

AXELLE: Ja schat, ik ben je papa. *(sluit Gabriëlle in de armen)*

KOBE: Getver! Ik had bijna zowel de dochter als de vader binnengedaan.

ANNELIES: Maar ze is toch de tante? Hoe kan ze dan de vader zijn?

KOBE: Anneliesje. Als jouw hersenen in een rugzak zouden zitten, hè... dan was dat een airbag.

PIETER: *(tot Nicole)* Wist je dat je vader hier opgesloten zat?

NICOLE: Nee. Mijn ouders waren gescheiden toen ik zo'n jaar of vijf was. Nadat mijn moeder stierf, ben op zoek gegaan naar mijn vader. Het laatste wat ik vond was, dat hij in *(jaartaal verminderd met 19 jaar)* hier zijn domicilie had en dat hij er werkte als butler. De schildercursus was een mooie gelegenheid om iets meer te weten te komen.

ANNELIES: Dat zijn toch geen toeren, hè. Een oude mens opsluiten.

GABRIELLE: Maar waarom? Waarom moest mijn lieve Floris dood?

KLARA: Hij kon dat beest niet verdragen.

NICOLE: Inderdaad, volgens de doktersbriefjes die ik vond, was mijn papa allergisch aan pluimvee.

GABRIELLE: Een afgerichte uil is geen pluimvee!

KOBE: Maar hij heeft wel pluimen.

GABRIELLE: *(neemt Floris en duwt hem onder Willems neus. Willem niest)*
Je hebt gelijk.

AXELLE: *(tot Nicole)* En nu? Ga je naar de politie?

NICOLE: Daarover mag mijn vader beslissen, zodra hij hersteld is van zijn apathie.

AXELLE: Kan ik dan naar Los Angeles?

GABRIELLE: Jij blijft hier! Je gaat me niet nog eens opzadelen met een papa die in Amerika zit.

AXELLE: Het probleem is, schatje, dat ik sinds mijn operatie van je moeder niet meer buiten mag.

GABRIELLE: Ik ga met mijn papa naar de voetbal! Oeps! Jij gaat liever naar de vrouwengilde, zeker?

KOBE: Ga er maar mee naar een nachtclub. Je gaat wat zien!

ANNELIES: En wij? Krijgen wij nog les?

KLARA: Natuurlijk! Op naar jullie schildersezels! *(enthousiast)* Tijdens het nat in nat schilderen ervaar je verschillende gevoelens, zoals de schoonheid van de kleuren, die op het natte blad helder en sterk overkomen. Tijdens deze techniek wordt ook ritme, rust en regelmaat ervaren...

(Muziek fade in tijdens Klara's woorden. "[Is everybody happy van Jackpot](#)" – Axelle trekt haar jas uit, draagt Drag Queen kledij en danst – Gabriëlle danst mee - (Kobe, Annelies, Pieter en Nicole schuiven de schildersezels naar voor op het podium. Terwijl hun achterwerk met de muziek mee beweegt, schilderen ze met een penseel of spuitbus: "einde" – op de achtergrond klapt Willem in de handen.)

EINDE